

Ik-identificatie en ik-vervaging in het kind en de volwassene.

(Onder meer met aandacht voor pesten, hyperactiviteit en astrale doorlaatbaarheid door ik-vervaging.)

Korte inhoud van dit boekje.

Dit is een verslag van de themadag, die in 1996 is gehouden door onze stichting. Het boekje beschrijft allereerst de dertien kenmerken van ik-identificatie. Hoe herken je wat je zelf als vormgeving hier op aarde neer mag zetten en wat je ontwikkelingsweg naar volledige ik-identificatie is. Op de tweede plaats geeft het boekje duidelijk aan dat we allemaal op weg zijn, wij maken deel uit van een levens overstijgend ontwikkelingsproces. Volledige ik-identificatie is nog zeldzaam in deze tijd: we treden vaak nog heel ik-vervaagd op in allerlei aspecten. Extreme vormen van ik-vervaging zoals hyperactiviteit, pesten en bezet raken door de astrale wereld, worden vervolgens besproken. Het maakt ons duidelijk hoe essentieel het is in deze tijd van toename van excessen op deze gebieden aandacht te geven aan de ik-ontwikkeling, allereerst bij onszelf, en vervolgens in opvoeding en hulpverlening.

De tekst bestaat uit een viertal lezingen van Marieke de Vrij en van Marleen Oosterhof, en uit een aantal vragen en antwoorden vanuit de deelnemers aan de themadag.

LEZING 1.

Door Marieke de Vrij.

IK-IDENTIFICATIE, IK-VERVAGING

- 1) Kenmerken (14) van de gezonde ik-ontwikkeling.
- 2) Definitie en kenmerken ik-vervaging.

Mijn inleiding gaat over: wat is ik-identificatie en wat is ik-vervaging. De toespitsingen pesten, hyperactiviteit en astrale doorlaatbaarheid door ik-vervaging komen later op deze dag aan de orde.

1) IK-IDENTIFICATIE, kenmerken.

De informatie die hierna volgt, is verkregen in samenwerking met de onstoffelijke gebieden. Mijn begeleiders hebben veel informatie gegeven rondom ik-identificatie en ik-vervaging; de teksten zijn vaak heel compact en voor degenen die het aanhoren vaak moeilijk om in één keer allemaal te begrijpen.

Ik neem hierna in het kort een deel van de channelingen door die over dit onderwerp zijn gekomen. Na elke channeltekst zal ik in eigen woorden de tekst "vertalen". (De vetgedrukte tekst tussen aanhalingstekens bevat een stuk letterlijke tekst van een channeling.)

Over persoonlijkheidsvorming zeggen mijn begeleiders het volgende:

"Persoonlijkheidsvorming komt tot stand doordat het individu zichzelf herkent als een afgesplitste eenheid wonende op de aarde binnen geestelijke gesteldheid binnen een omvang die dan tot zijn beschikking staat. Wanneer u daarom spreekt over ik-ontwikkeling, dan spreekt u over de geïncarneerde ziel op aarde die zichzelf doet hervinden binnen aardebewustzijn afgetekend binnen een bepaalde vorm-informatie die hij verdient om dit leven actueel bevoegd te onderhouden."

Met andere woorden: je bent hier geïncarneerd op aarde, maar je bent een afsplitsing van een grote geestelijke be-ing, welke nog in de onstoffelijke gebieden verkeert. Mijn begeleiders gaan ervan uit, dat die grote geestelijke be-ing die vanuit je diepste zijn tot je behoort, niet in staat is in één leven al geheel op een doorzichtige manier naar buiten te komen. Met andere woorden één leven is te kort om dat wat je geestelijk bent vorm te

geven. Als je incarneert in een leven, krijg je een deel van het pakket van je geestelijke be-ing mee, met een opdracht die voor een bepaalde mate in de vorm kan plaatsvinden hier op aarde. Wat wezenlijk is en dat is de ik-ontwikkeling, is de zelfherkenning in jezelf wat voor dit leven in de vorm gebracht mag worden. Dus alles wat je fijnstoffelijk voelt, dient geaard te worden in bewuste handelingen. Hieronder volgen de kenmerken die de begeleiders hebben aangegeven aan de hand waarvan de ik-identificatie plaatsvindt.

1. Zelfacceptatie op een basaal niveau van eenvoud.

Waar de begeleiders van uitgaan is, dat wij niet gewend zijn onszelf te aanvaarden zoals we zijn. Er wordt ons vaak geleerd iets te worden, wat we nog niet zijn. We moeten leren te accepteren dat het o.k. is, zoals we vandaag hier zitten en dat we niet vanuit een onzorgvuldige gedrevenheid iets vandaag zouden moeten zijn, wat we niet zijn. Je kunt geen zuivere ik-identificatie hebben, wanneer je niet mag zijn wie je bent.

In de opvoeding houdt dit in, dat je aansluit bij wat het kind vandaag voelt en bij wat hij vandaag aan ideeën heeft. Dit is een heel basaal punt. Hiermee leer je zelfacceptatie en vertrouwen in het leven zelf. Het kind en de volwassene begrijpen dan ook, dat wat aanwezig is, precies dat is, wat nodig is om jezelf te kunnen zijn en steeds dieper te verworden op aarde. Als wij teveel denkbeelden hebben rondom hoe we eruit zouden moeten zien en waar we aan zouden moeten beantwoorden, dan dwalen we van onze kern af.

Een aanvullend stukje poëzie van mezelf:

ZIJN

Te zijn
wie ik ben
en daar bij stil durven staan
vergt van mij meer moed
dan menigeen zal denken.

Dit geldt voor ons allemaal: we zijn afgeleerd om gewoon onszelf te zijn.

2. Onvoorwaardelijke zelftrouw op een niveau, waarin dat wat is, bevestigd wordt als doorgangssluis naar vernieuwing.

Als je wezenlijk luistert naar dat wat zich vandaag in jou laat kennen, dan mag je er vertrouwen in hebben, dat dat wezenlijk de toekomst doet voorbereiden. Wij hebben afgeleerd om secuur naar onszelf te luisteren. Als we luisteren naar wat zich vandaag zichtbaar maakt in ons en we hebben daar vertrouwen in, dan kunnen we onszelf steeds dieper uitdrukken en wordt het vanzelf ooit morgen.

Lang geleden heb ik dit geschreven:

DE DAG WAAROP IK TOESTA MEZELF TE ZIJN

De dag waarop ik toesta mezelf te zijn
die dag waarop ik afstand doe van mijn pijn
iemand te zijn, die ik niet langer wezen kan
te leven eindelijk
en niet pas dan, pas dan.

De dag waarop ik kies, ik ben wie ik ben
die dag dat ik mezelf ontworstel en herken
ik voel, het kan nu niet lang meer duren
dat dit vechten ophoudt
en de pijn, deze ongeziene pijn.

Dit gedicht refereert aan allerlei stukken in onszelf waarin we niet volledig onszelf durven te zijn en vaak wegdrücken wat we vandaag gewenst hadden.

3. Zelf-zinsspelingen te zien als een heroriënterend proces tot zelfonderzoek om te komen tot innerlijke waardegeving op basis van gevolgtrekkingen die uit het Zelf doen voortkomen.

Mijn begeleiders zeggen, dat personen op aarde onvoldoende vreugde kennen rondom de innerlijke kennis die in hen opgeborgen ligt. Deze personen accepteren veelal niet wat zij "weten" en zijn ook niet van plan dat wat zij weten bewust te verkennen, waardoor hun "weten" kan groeien. De begeleiders vinden het uitermate belangrijk dat mensen in een continue stroom zelfonderzoek doen naar hun eigen innerlijke kennis en niet berusten in wat zij reeds weten, maar zichzelf vragenderwijs verder helpen om bewustzijn aan te scherpen. De begeleiders zien dit als een grote onzorgvuldigheid van deze tijd, dat mensen hier niet toe opgevoed worden. Wij worden opgevoed kennis van buiten in ons op te nemen, maar we worden niet geoefend om kennis die in onszelf ligt te toetsen en uit te breiden.

4. Volslagen innerlijke doorzetting van dat wat zich wenst te laten kennen om waar te nemen waar deze innerlijke gerichtheid toe dient.

Wij nemen veel impulsen uit de buitenwereld waar, maar we vragen onszelf te weinig af waarom die impulsen op ons pad komen, wat dat met ons te maken heeft en hoe dat ons leerproces aanscherpt. We leven als het ware te onbewust in de situaties waarin we vertoeven. Zo kun je, van jou uit, geen zuivere ik-identificatie op gang brengen van jou uit naar de buitenwereld; jij en de buitenwereld vallen te veel samen, zijn te ongedifferentieerd.

5. Contactuele vaardigheden aan de dag te leggen waarin de vaardigheid spreekt over de communicatie van de enkeling met velen en hierin het zelfstandig principe van de eigenwaarde te handhaven.

Met andere woorden de persoon in kwestie stelt zichzelf vanuit eigen belang in staat om te communiceren met velen, wetende dat deze communicatie leidt tot verzelfstandiging en verdieping van zichzelf, maar dat daarmee ook de ander aangesproken wordt op een wijze van zelflerendheid door activering.

Nog simpeler gezegd: iedere persoon die zelftrouw-zijnd handelt en vandaar uit in communicatie uitgaat naar anderen, activeert vaak onbewust de zelftrouw in anderen.

6. Conclusies neer te leggen op basis van eigen welbevinden.

Mensen durven menigmaal zich niet voldoende te uiten omtrent dat wat zij wezenlijk behoeven ter doorgang van zichzelf. Zij zijn angstig teveel ruimte in te nemen en verhinderen daarmee het eigen vrijuit spreken. Echter het zelfstandig durven te benoemen van dat wat essentieel is voor verdere ontwikkeling dient de persoon zichzelf te gunnen. Hierdoor ontstaat ruimte voor die ontwikkeling.

7. Doortrokken te zijn van het bewustzijn dat de ik-afspiegeling het gevolg is van de geestelijke doorwerking welke geschiedt binnen aarde-bevoegdheid.

Dit houdt in, dat de geest die veel ruimer bevoegd is dan wat de mens eenmalig op aarde kan vertolken, door meerdere levens heen vertolkt wordt binnen mensontwikkeling op aarde. De mensontwikkeling is, binnen het leven hem nu gegeven op aarde, een afspiegeling van vele aspecten die in zijn grote geestelijke vermogen in de tijd actief zijn. Dit eenmalige leven dient gekoppeld gezien te worden aan meermalig leven op aarde, waarin het geestelijk zijn van het totale wezen zich afgesplitst doet bevinden in

deze mensvormen die de grotere geest van deze persoon doen voltrekken.

Met andere woorden: deze persoon dient zich ervan bewust te zijn, dat voor dit leven die geestaspecten die essentieel zijn voor de huidige ontwikkelingsgang actief aanwezig zijn in zijn menselijke betrekking nu op aarde.

"De ik-persoonlijkheid op aarde dient zich ervan bewust te zijn, dat de geestelijke vorm waaruit hij geschapen is, hem geheel doet betrekken op een eigenzinnige wijze passend aan het leerproces van het leven dat nu voor hem is weggelegd. Echter wanneer de mens niet bewust is in hoe hij geestelijk doorstromend is, dat wat hij doet afspiegelen voorbij de tijd, is hij niet bewust van zijn wezenlijke aard. Hierdoor wordt het leven bemoeilijkt, omdat wanneer slechts met aardse ogen gekeken wordt de geestelijke ontwikkeling beperkt doorgevoerd kan worden. De overgave reikt in dit geval minder diep, dan van hen die wezenlijk bevoegd zijn zich in te leven in een grotere geestelijke rijkdom dan de aarde kan doen bevatten. Daarom is het geestelijk open staan voor grotere levenseenheden dan de aardse werkelijkheid een vooruitzienbarende kwaliteit die het menselijk gemoed doet versterken, daar de mens zich dan niet sterfelijk voelt op een wijze van teloor gaan."

8. Opzettelijk in staat zijn in volgorde van handelingen zaken te richten vanuit een ik-besef wat vooruitziendbarend is.

"In de weten-schap dienen personen zich constructief in te zetten omtrent dat wat wezenlijk gekend is in volgorde van bespreking en behandeling neer te leggen in de toekomst. Zodat gestructureerd uitgelijnd wordt dat wat wezenlijk behoeftigd is om de toekomst optimaal bevruchtend te doen belopen. In wezen dienen hier reeds zeer jong personen in geschoold te worden, daar zij, die innerlijk vertrouwd zijn met innerlijke kennis, geleerd dienen te worden deze kennis gestructureerd naar buiten toe te brengen vanuit overzichtelijkheid. Zodat het optimaal bereik van deze kennis gewaarborgd wordt. Binnen scholingseenheden dienen jonge mensen geleerd te worden op basis van zelfvertrouwen hun handelingen volgorde te geven binnen de tijdsontwikkeling, zodat zij geholpen worden zichzelf aan te zien binnen optimaal bereik, waarin zij zichzelf kunnen neerleggen in de toekomst. Dit onderwijs is minder moeilijk te schenken dan dat men nu denkt. Echter de basisprincipes van de ontwikkeling van de ik-persoonlijkheid dienen hierin volledig te worden betrokken, daar anders personen zich niet voldoende rechtstandig durven te

uiten omtrent dat wat zij wezenlijk voelen, wat noodzakelijk is ter bereik van dat wat zij wensen neer te leggen in de toekomst".

Vertaling:

Het is belangrijk in opvoedkunde personen het zelfvertrouwen te geven dat wat zij zelf gewaar zijn in diepte, ook binnen de eigen persoonlijkheid een eigen te volgen structuur kent die voor hen het bereik van wat zij innerlijk voelen, het meest optimaal haalbaar doet laten zijn. Dit maakt dat kinderen geholpen dienen te worden de eigen gevoelslogica hierin te vinden.

Kinderen en volwassenen dienen in deze tijd het onderscheid te leren tussen de zuivere en onzuivere vormen van de gevoels- en gedachtenlogica. Ze kunnen dan dieper een eigen structuur uitzetten die zuiver is in de vorm en die het voor hen mogelijk maakt om wat ze innerlijk gevoeld of gedacht hebben wat klopt, ook werkelijk te doen uitzetten naar de toekomst toe.

9. Verslagen te maken van het innerlijk ik-besef als reconstructie van de eigen eigenheid, daarin meenemend het verschil tussen de ander en zichzelf.

De persoon is lerende zichzelf te onderscheiden van de authenticiteit van de ander. Hij waarborgt zijn eigen authenticiteit door zijn belevingen hierover constructief te vermelden aan zichzelf als zelf-ontdekt.

Dit maakt dat hij zichzelf een afspiegeling vindt van gedragingen die binnen de mensheid omgaan, maar waarin hij zijn eigen individualiteit waarborgt vanuit zelfbekenning en anders-zijn naar andere individuen die authentiek hem doen omringen. Hij voelt zich hierdoor aangesloten op het geheel van de mensheid, maar realiseert zich omgekeerd ook, dat hij hier een authentiek deel van is.

Anders gezegd: degene die in staat is om zichzelf te bekennen in al zijn aspecten van mens-woorden, ontdekt dat zijn aspecten anders gevarieerd zijn in kwaliteit dan aspecten die mensen in zijn omgeving (ook in zijn verre omgeving) doen uitbeelden. Tevens is hij ervan bewust, dat hij gelijk gemaakt is als mens daar ook de ander in menselijke vorm geïncarneerd is. Dit houdt in, dat de persoon steeds dieper gaat ervaren de rijk genuanceerde uitingsvormen die binnen het mens-zijn actief zijn en hiervanuit zijn eigen ik-individualiteit doet inkleuren op de specifieke manier waarin hij een genuanceerd beeld van menswording neerlegt anders geschaald dan anderen om hem heen.

10. Contactloosheid te ervaren als zelfrust.

Hieronder wordt verstaan dat personen in staat zijn zelfrust voorrang te verlenen, om het innerlijke van de mens zelf voorrang te geven tot uitkristallisatie, op momenten dat het teveel in contact staan deze mens zou belasten in doorgang van innerlijke werkzaamheden.

Ieder is zijn eigen middelpunt, de as, waar vanuit hij/zij contact zoekt met andere mensen, instellingen, de aarde, de kosmos enz. Ieder mens dient zijn eigen middelpunt te zijn, dan raak je niet uit het lood, maar blijf jij degene die bewust handelt om tot contactlegging te komen.

"In deze tijd zijn veel mensen uit hun middelpunt en laten ze zichzelf duwen waar anderen hen een plaats geven." In de opvoeding dienen jongeren te leren, dat ze zelf hun eigen middelpunt in dienen te nemen.

11. Welzijn te zien als optimaal vormgevend het eigen bewustzijn t.o.v. anderen en zichzelf.

Met andere woorden: iedere persoon die zijn eigen welzijn serieus tegemoet treedt, is daarmee ook welzijnsbevorderend naar anderen toe. Daar de serieusheid waarmee het eigen welzijn aangekeken wordt, de ander meer alert doet maken binnen zelfbewustzijn dit evenzo te behartigen naar zichzelf toe gericht.

"Ten aanzien van opvoeding in het algemeen kan gezegd worden, dat de persoon die wezenlijk onderzoekend is zijn eigen welzijn te bevorderen op een wezenlijke eigenzinnige wijze daarmee blijk van waardering geeft naar zijn eigen staat van zijn. Van hier uit is deze persoon anderen opleidend om evenzo het eigen zelfbesef in zorgvuldigheid te aanschouwen op basis van welzijnsbehaging. Echter wanneer personen het eigen welzijn niet serieus nemen, dan veroorzaken zij niet alleen in zichzelf onbalans, maar tevens in de omgeving. Daarom dient binnen dit aspect gezien te worden dat wezenlijke zelfzorg tevens het dienen is van de ontwikkeling van de mensheid als geheel. Wanneer een enkel mens zorgvuldigheid beoefent, doet dit indirect de andere mensen goed. Ten aanzien van onzorgvuldigheid kan men stellen, dat onzorgvuldigheid van de enkeling de ander nadelig doet beïnvloeden."

Een voorbeeld: in het geval van langdurige vermoeidheid van een persoon, is de omgeving aangeraakt door de wijze waarop deze vermoeidheid openlijk of verhuuld wordt ten toon gespreid, waarmee personen in de omgeving mee-verhullend of mee-aanvoelend zijn geworden dat wat de ander doet bedrukken. Dit kan hun gedrag zo

dermate bepalen dat het eigen welzijn mee aangetast wordt, wanneer er geen vanzelfsprekende handhaving is omtrent het eigenbelang.

Onzorgvuldigheid kan daarom een oproep geven naar onzorgvuldig gedrag bij anderen. Wanneer een enkeling zichzelf zorgvuldig bejegt, zullen zij die om hem heen zijn, in de thematiek van vermoeidheid mee zichzelf beschermen om niet overmatig vermoeid te geraken.

12. Geen oordelen over anderen uit te spreken vanuit een neerdrukkende vibratie daar men niet oordelend dient te zijn op een wijze van kleinering van dat wat anderen in achtung zichzelf doen aanzien. Welbevoegd is het spreken vanuit verschillen in kenmerken.

Dit houdt in, dat als personen elkaar zorgvuldig aankijken dat zij verschillende belevingseenheden gewaar worden zonder dat zij, dat wat zij waarnemen, nadelig hoeven te beïnvloeden of nadelig hoeven te bespreken. Ieder heeft recht op zijn eigen gedaante van aanschijn. Tevens houdt dit in, dat hierdoor het mededogen versterkt wordt naar de verschijningsvormen van uitingsvormen in de mensheid en dat deze verschijningsvormen elkander becomplimenteren in plaats van elkander nadelig doen benadrukken. Wanneer de ander vanuit optimaal zelfaanzicht beschouwd wordt, vindt er een optimale uitwisseling plaats van wezenlijk contact.

13. Ongemakken te aanvaarden als de individuele behoefte te komen tot vernieuwing in vormgeving welke slechts kan ontstaan door zich te neer te leggen in veranderende omstandigheden die zich aandienen vanuit een bewust bewustzijn, waardoor ongemak niet vermeden wordt, maar gezien als een doorgangssluis voor verdiepte incarnatie op aarde van de geestkracht die hem betreft.

Met andere woorden alles wat zich in je bewustzijnsontwikkeling tot je richt, geeft blijk van waardering voor jouw ontwikkelingsproces waar je doorgaat. Wanneer je je dit bewust wordt, dan geeft dit een uitermate gerichte kans je Zelf te handhaven binnen moeilijke omstandigheden omdat dat wat wezenlijk bewust is geworden, ingezet kan worden op diverse gronden. Dit maakt dat de innerlijke inlevendheid naar zorgvuldig omgaan met zaken van allerlei aard vergroot wordt en het zelfbewustzijn hieraan groeit.

VERDWAALDE MENSEN

O, het zien
van al deze verdwaalde mensen
dit dansen op de pijn
waar grimassen de kaken doen verstijven
onoprecht zichzelf staande houdend
uit diepe angst voor zelf-bekennen.

Onthutst volg ik de gekunstelde bewegingen
die stokken na ieder lachsalvo.
Hier krampt mijn hart verbijsterd
bij het hoge schelle schateren
hol weerkaatsend
in ogen die niet schijnen.

Zelf-verlatenheid
zo eenzaam
zo doelloos
zo onterecht onecht.

14. Doorlaatbaar te zijn op een wijze waarin de contactuele bevoegdheid met anderen hemzelve niet doet verkleinen of onjuist doet vergroten, maar zijnde een opslagruimte van tijdelijke informatie die het "ik" doet herstellen binnen zelfzijnsbewustzijn, daar informatiestromen van buitenaf wel prikkelend kunnen zijn maar niet in beslagnemend.

Dit houdt in, dat personen die doorlaatbaar zijn geworden voor verdiepte kosmische stromingen die in hen gaande zijn, zich dieper kunnen handhaven op een niveau van zelfvinden. Wanneer echter doorlaatbaarheid niet gekoppeld is aan de ik-individualisatie dan neem ik waar, dat personen zich overmatig laten besturen door anderen, waardoor zij het eigen heft uit handen geven. Zij zijn dan wel doorlaatbaar, maar niet op een ik gecenterde wijze. Je laat je dan verkleinen door de ander.

Het vergrotende aspect speelt erin wanneer personen spiritueel doorlaatbaar zijn voor hogere energieën vanuit kosmische gerichtheid, waardoor zij de eigen persoonlijkheid niet meer wensen aan te zien, maar zichzelf identificeren met dat wat zich wezenlijk tot hen richt vanuit de onstoffelijke gebieden. Er liggen vele connecties van samengaan

hierin op een gelijkgesteld bewustzijnsniveau. Personen die zich afhankelijk opstellen naar verlichte entiteiten in de sferen toe zijn tevens ontvankelijk voor hoogmoedverschijningen wanneer zij hun eigen ik-individualiteit niet vanuit verbijzondering aanzien.

Tot zover de kenmerken van de ik-ontwikkeling. We nemen aan dat er waarschijnlijk meerdere levens nodig zijn om tot werkelijke ik-identificatie te komen.

DE RELATIE MET MIJZELF

De relatie die ik met mezelf heb
wordt steeds belangrijker.

Ik heb mijzelf een ring gegeven
als symbool
voor mijn innerlijk huwelijk
met mijzelf.

Geborgenheid rust alleen in mijzelf.

Al het andere lijkt een substituu
voor wat innerlijk gemist wordt in mijzelf.

2) IK-VERVAGING

Veel problemen ontstaan (en daar gaat deze themadag verder voor een groot deel over) door een onvoldoende ik-ontwikkeling, soms zelfs een dusdanig tekort dat er van ik-vervaging sprake is.

Wat is ik-vervaging, een definitie:

Wanneer wij spreken over **een tekort aan ik-vorming dan is hier sprake van een tekort aan individueel gewaardeerde kracht ter zelfplaatsing binnen aarde-bevoegdheid.**

Enkele kenmerken van ik-vervaging:

1) personen die lijden aan ik-vervaagdheid hebben allen de neiging zichzelf te roemen op een wijze van overstraling van de ander, daar zij zich meer belangrijk voelen dan de

individuele vormgevingen die in individuen gestalte gekregen hebben. Dit is zeer begrijpelijk wanneer men waarneemt dat de persoon in kwestie niet ik-bevestigend is naar zichzelf, maar zich af doet stemmen op een geheel van ervaringenrijk, waarin hij zichzelf onlosmakelijk vertegenwoordigd voelt. Waarmee hij menigmaal respectloos de ander bejegt, alsof dat wat de ander spiegelt hem toebehoort.

2) Tevens nemen de begeleiders waar dat dit staan in het geheel van betrekkingen immer overrompend is naar hen die het betreft, daar het overrompend karakter ligt in dat de persoon met een tekort aan ik-waardering, zijn eigen ik-waardering tracht kunstmatig te versterken door de ander te kleineren en in te eigenen binnen zelfperspectief op een wijze die voor de ander menigmaal zeer ondoorzichtig tot stand komt, daar men niet spreekt over overname, maar handelt vanuit overname.

LEZING 2.

Door: Marleen Oosterhof.

IK-IDENTIFICATIE, IK-VERVAGING

- 1) Wie ben ik
- 2) Casuïstiek waarin de ik-ontwikkeling een grote rol speelt

1. Wie ben ik?

Ik ben nu 45 jaar en heb er eerlijk gezegd al die tijd overgedaan om te beseffen, wie ik eigenlijk ben en wie ik niet ben.

Ik besef sinds kort pas, dat ik alle eigenschappen heb, die nodig zijn voor dit leven. Ik besef, dat mijn leven vervuld is, als ik elke dag beleef en verwerk wat er op mijn pad komt. Zodra ik meer wil, sneller of beter, ben ik on vervuld en ongelukkig. Ik kan veel minder dan ik hoopte, maar voel me daardoor gelijkwaardig aan anderen.

Had ik eerder dit zelfvertrouwen maar gehad dat ik nu heb, dan was mijn leven veel simpeler geweest.

Ik heb tot mijn veertigste jaar gestreefd naar enige perfectie, aardig gevonden worden, liefst wetenschappelijk nog wat aanzien te krijgen en een therapeut te worden die bijzonder was. Kortom ik voelde me beter vervuld, als de buitenwereld het met me eens was of mijn ideeën waardeerde en ik voelde me echt goed, als de buitenwereld enthousiast was over iets van mij.

Waar bleek die buitenwereld nu zo enthousiast over? Als ik iets zei dat in hun straatje te pas kwam, dat hen meer waardering gaf, of als ik veel voor een ander deed.

Het inzicht kwam toen ik ziek werd, een spierziekte zorgde ervoor dat ik voor niets en niemand nog iets kon doen. Ik kon nog wel praten, maar dat was niet altijd zo gezellig.

Ik kreeg veel kritiek. Ik zag alles meestal van de lichte kant in mijn leven omdat ik dat wilde zien. Daarmee beurde ik de mensen om mij heen op. Ik zag het leven nu zelf als zwart; dat stuk had ik dus zelf ook. Kennelijk moet je alle zwaarigheid die je zo stoer hebt weggedrukt in je eerdere leven toch eens verwerken.

Dit is gelukt. Ik heb mezelf wat beter leren kennen en ik ben wat eenvoudiger geworden. Ik heb geleerd dat het erg belangrijk is, het leven te leven zoals het komt. Elke dag heeft genoeg aan zichzelf, groeimomenten genoeg. Besteed je daar geen aandacht aan, omdat je te druk bent, dan krijg je toch de rekening achteraf gepresenteerd. Besteed je je aandacht aan dat wat groeibevorderend is voor jezelf, dan krijg je energie.

Het leven is mijn leermeester, als ik maar luister.

Hardleers ben ik nog vaak. Het patroon is ook wat truttig soms: zeggen dat je nu niemand wilt zien? Is dit asociaal? Ik heb geleerd, dat momenten van contactloosheid hard nodig zijn voor mijn zelfrust.

Dit is de praktijk van mezelf.

Velen van jullie zullen hier aspecten van herkennen.

Voor de opvoedingspraktijk is het belangrijk, dat veel van wat wij volwassenen hebben moeten leren in dertig, veertig of vijftig jaar, niet hoeft voor de kinderen van nu, als wij ze jonger bevestigen in hun eigenheid en onafhankelijker maken van wat de buitenwereld van hen vindt. Egoïstisch hoeft dit niet te zijn, de ander krijgt immers ook zijn ruimte.

2. Casuïstiek waarbij de ik-ontwikkeling een cruciale rol speelt.

De spirituele pedagogiek houdt zich maar ten dele bezig met de gewone ontwikkelingspsychologie die de algemeen geldende ontwikkelingsstadia van de mens bestudeert.

Het vernieuwende van de spirituele pedagogiek is dat zij beklemtoont, dat er naast deze algemeen geldende ontwikkelingspsychologische processen vele ontwikkelingsprocessen actief zijn die levensoverstijgend zijn. Het proces van bewuste ik-identificatie van een mens is bijvoorbeeld zo'n levensoverstijgend proces. Ontwikkel je in een leven een bepaald niveau van bewuste authentieke ik-identificatie, dan behoud je die in een volgend leven. Elk leven geeft toegang tot een bewuster en dieper niveau van het mens-zijn. Het is in deze visie dus zeer de moeite waard om je met de wezenlijke dingen van je eigen leven bezig te houden.

De casuïstiek die ik hierna beschrijf in het kader van de ik-ontwikkeling laat dan ook problematiek zien weliswaar in het huidige leven, maar anders interpreteerbaar vanuit de voorgeschiedenis vanuit eerdere levens.

Veel kinderen met problemen worden in wezen niet gezien in hun eigenheid. De opvoeding moet daarop gericht zijn. Er is in mijn ervaring altijd perspectief. Therapie is het leven van alledag: aandacht voor elke wezenlijke beleving en tijd, rust en acceptatie van de verwerkingen die uit het onderbewuste opborrelen.

Casus 1.

Leo, 5 jaar, de hypothese is, dat hij gemarteld is in een vorig leven. Hij begint als huilbaby, hierna is hij periodiek hyperactief. Hij gaat vanaf de leeftijd van anderhalf jaar al naar een therapeutisch dagverblijf, omdat zijn gedrag zo extreem is. Vanaf vier jaar gaat

hij naar het speciaal onderwijs. Hij komt weer in therapie bij mij als hij 5 jaar oud is. De klacht is dat er nog steeds periodiek extreme buien zijn: onhandelbaar, onrust, nachtmerries en dwangmatigheden. Dit voorbeeld is heel belangrijk omdat het laat zien, hoe z.g. "oude" verwerkingsstukken zich tonen. Deze kunnen herkend worden door het periodieke karakter van het probleemgedrag. Als er een ontlading is geweest dan volgt er een periode van rust, zowel lichamelijk als geestelijk. Deze rust maakt dat er ruimte komt zodat er weer een oude trilling uit het onderbewuste los kan komen. Het gevolg is weer een periode van ontlading en als het goed is verwerking.

Wat heeft dit nu met ik-identificatie te maken? Door de accepterende/begrijpende houding van de ouders en de school kan Leo in deze moeilijke periodes gesteund worden, in plaats van straf te krijgen voor zijn irritatie opwekkend gedrag of medicijnen voor zijn extreme rusteloosheid. De school en de ouders zien het liefst dat het kind in die periodes ook niet tegenstribbelt, net als anders. Het kind zelf voelt zich wanhopig, als hij door de ouders bekritiseerd wordt in zo'n tijd. Dit raakt zijn oude pijn aan. Hij lijkt dan net een opgeschrikt vogeltje. Positieve bevestiging van dit steeds verder ontladende stuk is therapie. Het kind moet leren: "Dit hoort ook bij mij"; "Het gaat voorbij"; "We komen er sterker uit te voorschijn, ook dit stuk is een deel van mijn ik-ontwikkeling."

Het klinkt simpel, maar het heeft heel wat voeten in de aarde.

De school en de ouders vinden dat hij in de moeilijke periodes constant bezig is met een machtsstrijd. Als ik ga kijken, wat ze een machtsstrijd noemen, zie ik inderdaad een fel wellesnietes gekibbel welke start met een uitstraling van Leo van paniek en wanhoop. Daarna herstelt hij zich en gaat inderdaad een gewone machtsstrijd aan. Gelukkig is moeder sensitief genoeg om de start van paniek en wanhoop te herkennen en op deze momenten zelf te stoppen met haar eisen. Ze gaat begrip tonen door iets te denken van: "Wat een angst en wanhoop wek ik nu op, dat is niet nodig." Leo voelt zich dan begrepen en er ontstaat geen strijd, hij doet het gevraagde zelfs zonder morren na enige tijd. Dit komt omdat hij door de veranderde uitstraling van moeder niet aangeraakt wordt in zijn oude pijn van ik-aantasting. (Martelingen leiden vaak tot ik-aantasting).

Dit voorbeeld heb ik gekozen, omdat dit soort periodiek optredend probleemgedrag veel voorkomt. Het is een signaal dat er waarschijnlijk sprake is van achterstallige verwerking.

Het is cruciaal voor het opbouwen van een positief zelfbeeld, hoe je naar een kind kijkt. Als je zelf vanuit angst reageert (komt dit wel goed?) en onderdrukt wat je niet wilt zien aan gedrag, kan een kind moeilijk een positief zelfbeeld ontwikkelen. Er wordt slechts een deel van hemzelf gewaardeerd. Er is echter ook een "moeilijk" stuk, wat alleen kan verdwijnen door verwerken. Dit kan alleen met ouders die de verschillende kanten van hun kind willen begrijpen, invoelen en accepteren.

De exacte voorgeschiedenis van een kind weet je vaak niet. Dit hoeft ook niet. Je ziet wel in het leven van alledag wat gevoelig ligt. Heb hier respect voor. Dat is genoeg.

Casus 2.

Jan is 13 jaar en door de psychiatrie gediagnostiseerd als een aan autisme verwante contactstoornis. De prognose vindt men slecht: ze weten geen behandeling meer.

Jan zit op een gewone mavo, maar heeft periodiek extreme terugtrekperiodes, onbereikbaar voor de buitenwereld en angstig. Jan zegt zelf bij aanvang van de therapie, dat hij gek in het hoofd is volgens de psychiater. Hij heeft een negatief zelfbeeld ontwikkeld, wantrouwt alles wat opborrelt van binnenuit: dat is immers "gek".

Wat blijkt via Marieke: Jan heeft een vooraanstaande positie bekleed in het vorige leven, waarvan dit een uitwerking is. Hij heeft altijd het goede voorgestaan, maar uiteindelijk door een aantal medewerkers die het minder goed met de ondergeschikten voorhadden beschuldigd, ontheven uit zijn functie, gevangen genomen, belasterd en beschimpt. Zijn "ik" is toen beschadigd, met het gevolg dat dit de start is geweest wat zijn ik-ontwikkeling betreft in dit leven. Hij is nu een angstige en onevenwichtige jongen in de z.g. moeilijke periodes; in de goede periodes is hij redelijk evenwichtig. (Evenwichtig was hij in het vorige leven ook toen het goed ging: dit is behouden gebleven.)

De begeleiders geven aan, dat het emotionele trauma met name zo diep is, omdat hij het goed bedoelde. Iemand die zonder goede bedoelingen verkeerde beslissingen neemt en vervolgens vanuit de bevolking op zijn falie krijgt, lijdt minder complex dan hij aan wat er gebeurd is.

De therapie van deze jongen is zeer interessant, maar volgt in de themadag van januari. Voor dit onderwerp van ik-identificatie is het belangrijk te vermelden, dat deze therapie volgens mij niet nodig was geweest, alsmede de lange frustrerende weg door de psychiatrie, als dit stuk van deze jongen eerder in zijn ontwikkeling in vertrouwen geaccepteerd was. Het niet accepteren van dit verwerkingsstuk heeft geleid tot een label: "gestoord". Dat heeft catastrofale gevolgen gehad voor zijn zelfbeeld.

Labels zijn niet nodig als het extreme gedrag periodiek is. Als er daarnaast ook evenwichtigheid bestaat en een kind zonder angst, kun je vertrouwen op het zelfgenezend vermogen van het leven, mits er acceptatie is van het eigen nog onbegrijpelijke stuk. Bij Jan beïnvloedde het "gestoorde" stuk het positieve stuk: "Er is iets mis met mij." Binnen een accepterend opvoedingsklimaat beïnvloedt het positieve stuk het moeilijke stuk: "Ik ben o.k., maar ik heb nog veel te verwerken. Laat maar komen: het gaat voorbij. Het zal me niet weer gebeuren, nu ik langzaam bewuster word van hoe het leven een leerweg is."

Als we allemaal Leo's en Jan's in de therapie en in het leven hadden, was het makkelijk.

Dan was een begripsvolle, ruimtescheppende opvoeding algemeen.

Maar.....

Er zijn ook kinderen die met zich meebrengen een geschiedenis van martelend zijn geweest, beul, extreem destructief, overheersend of meedogenloos. Niet omdat het allemaal rotzakken zijn, maar omdat ze dachten dat zij goed waren en de ander slecht. Dit was hen vaak ook weer ingeprent of ze dachten niet zelf en volgden hun machthebbers.

We hebben met z'n allen als mensheid een geschiedenis van elkaar indoctrineren en veroordelen. Anders denken dan de groep waarin je leefde, mocht in veel culturen en tijdperken niet. In het uiterste geval werd je hiervoor gemarteld en gedood. (In Nederland is het momenteel anders, maar het hiervoor genoemde geldt jammergenoeg nog voor veel plaatsen en culturen op deze wereld.)

De kinderen met deze voorgeschiedenis komen met deze oude trillingen terug op deze wereld. Deze kinderen moeten net als de onderdrukte groep leren luisteren naar hun werkelijke diepere zelf en niet naar anderen, maar moeten vaak krachtig met gezag teruggehouden worden op hun destructieve stukken. Het willen overheersen en de ander de wil opleggen, zit er meestal nog erg in.

De opvoeding heeft een belangrijke taak, anders kan de geschiedenis zich herhalen, als deze kinderen ouder worden. Een voorbeeld hieronder.

Casus 3.

Piet is nu 12 jaar: vele levens overheersend geweest. In het laatste leven heeft hij velen onder dwangarbeid gehouden. Hij vindt zichzelf geweldig. Hij doet niets mis. De ander is niet goed, als er iets gebeurt. Hij is gezellig, als ieder doet wat hij zegt; anders is hij uiterst tiranniek.

Op straat is hij dwingend, slaat anderen met stokken als ze niet doen wat hij wil. Hij heeft zoveel levens zijn meerwaarde gevoeld, dat hij dat nu nog voelt. Hij is meer dan de ander.

Hij zit in dit leven in het speciaal onderwijs. Hij heeft een positief zelfbeeld, een hoge eigendunk, maar niet wezenlijk gericht. Zijn zelfbeeld is nog gebaseerd op oude herinneringstrillingen: de werkelijkheid is niet zo.

De opvoeding van kinderen zoals Piet, is moeilijk. Jaren lang moeten zowel ouders als leerkrachten hem confronteren met zijn gedrag: "O.k., er is ruimte voor Piet, maar zeker evenveel voor de ander; het is niet toegestaan de ruimte van een ander te beknotten."

De begeleiders zeggen over Piet, dat het een zeer langdurige kwestie zal zijn. De vraag is of één leven genoeg is in deze. Er zijn vele levens van overheersing geweest. Nieuwe levens zorgen normaliter voor een balans. Hoe langer een bepaald ontwikkelingsproces

eenzijdig is verlopen, hoe meer tijd er nodig is ter balansering.

De omstanders/opvoeders moeten zeer zorgvuldig hun eigen gedrag bekijken: contact maken vanuit een krachtige zelfbevestiging op zieleniveau dwingt respect af. Door voortdurend ook zichzelf te bevestigen plaatsen de opvoeders zich buiten het dwingende gedrag van Piet. Hiernaast moet Piet ook bevestigd worden, maar wel alleen op wezenlijk gedrag, niet op uiterlijke gedragingen.

Casus 4.

Gert is 11 jaar. Hij begon als huilbaby (werd toen voor de eerste keer aangemeld) en ontwikkelde zich hyperactief. Zeer vermoeiend in de omgang: extreem gedrag. Met vier jaar ging hij naar het speciaal onderwijs. Hij wordt heraangemeld als hij 9 jaar is. Moeder is ten einde raad: hij wordt steeds agressiever, hij is onhandelbaar in het gezin, omdat hij met niemand samen kan spelen. Iedereen krijgt de hele dag de schuld. Het lijkt net of ze niet binnendringt. Gert is heel klein geboren, heeft moeten strijden om in leven te blijven. Later toen hij bijna vier jaar was, is hij bijna dood geweest door nekkramp.

Via Marieke hoor ik, dat hij zich op grond van oude herinneringstrillingen in dit leven niet wil laten afremmen door anderen. Hij is een strijder geweest met veel faam; echter aan het eind van zijn leven tot bittere armoede en eenzaamheid vervallen. Hij heeft toen geleerd dat hij kon overleven als hij maar niet afhankelijk werd van anderen. Deze energie zit er nog in: hij wil zich koste wat het kost laten gelden. Hij durft zich niet te verlaten op anderen.

Hij heeft het getroffen in dit leven met ouders die ondanks alles gek op hem zijn.

Deze jongen heeft een beschadigd "ik". Hij zal toch moeten leren vanuit rust te voelen wat alleen op dat moment van toepassing is. Ik heb deze jongen als therapie zijn huidige levensverhaal verteld, met alle overeenkomsten uit het vorige leven: strijder zijn, alles alleen willen doen, bijna dood gaan twee keer, blijven vechten, voelen dat anderen je niet kunnen helpen dan, dat je echt alleen moet overleven, dat hij nu nog steeds vecht en dat dit nu niet meer nodig is. Hij werd heel stil en ik kon hem bereiken op zieleniveau, waardoor hij ook het niet direct uitgesprokene verstond.

Dit thema is nog enkele keren uitgewerkt middels tekenen en een eigen levensverhaal schrijven. Sindsdien is er zelfwaarneming op gang gekomen. De eigen gevoelsimpulsen kon hij nu accepteren en benoemen. Gedrag hoefden we vervolgens niet af te spreken, want bewust van zijn eerste impulsen, ging hij zichzelf bijsturen. Eigenlijk kon vanaf dit moment pas werkelijke ik-identificatie op gang komen.

Nu twee jaar later zijn we een heel eind. Op zich is dit geval de start geweest van een onderzoek naar het juiste therapiemoment van hyperactieve kinderen, (diagnose: ADHD

(attention deficit hyperactivity disorder). Dit etiketje had Gert ook.

Casus 5.

De laatste casus gaat over een kind, wat niet tot een ik-identificatie kan komen doordat het steeds contact heeft met de fijnstoffelijke wereld en niet met het dagelijkse leven grofstoffelijk in het "hier en nu".

Rudolf is bijna 4 jaar, hij is gediagnostiseerd toen hij 3 jaar was als verstandelijk gehandicapt. De ouders kwamen voor een second opinion bij ons team. Wat bleek: Rudolf is zeer paranormaal begaafd, vertelde rustig wat er in het huis van oma gebeurde. We konden dat checken en het bleek zo te zijn: hij vertelde in gebrekkige taal bijvoorbeeld wie daar op bezoek kwamen, wie er ontbraken en wat ze deden. Hij kon niet spelen, hij werd chaotisch bij het zien van speelgoed. Een deel van de dag zat hij wat afwezig te draaien met een voorwerp in zijn hand. Een deel van de dag rende hij rusteloos rond. Alleen buiten was hij rustig en verkende zijn omgeving.

De hypothese middels Marieke was, dat Rudolf zo onrustig of afwezig zich gedroeg omdat hij van de voorwerpen ook de fabricageprocessen erbij waarnam. Bij teveel verschillende voorwerpen of bij wisselende omgevingen, werd hij chaotisch en angstig. We hebben zijn spelgedrag geactiveerd door hem zoveel mogelijk natuurlijke materialen aan te bieden en door middel van lichaamsgerichte therapieën o.a. aurahealing. Dit voorbeeld heb ik gekozen, omdat zo'n ontwikkeling als van Rudolf zeer ernstig start. Als niet alle zeilen bijgezet worden om het contact in het hier en nu met de grofstoffelijke wereld tot stand te brengen, ontwikkelt zo'n kind geen ik-identificatie, blijft alleen wat reageren op alles wat hij fijnstoffelijk waarneemt, met het uiteindelijke gevolg van een onvoldoende verstandelijke en een psychiatrische ontwikkeling. De zelfwaarneming kan niet tot stand komen als de waarneming steeds ver van jezelf plaatsvindt, hoe boeiend van inhoud ook. Het voelen, ruiken, betasten van de wereld in het hier en nu is de enige basis om een "ik" in deze stoffelijke wereld te ontwikkelen.

Dit kind zal de komende jaren moeten leren wat "hier" waargenomen wordt in hemzelf en direct om hem heen en wat "daar" plaatsvindt, wat bij een ander hoort, bij een voorwerp of wat zich afspeelt verder weg op een andere plaats.

Tot zover de casuïstiek. Een opstap ter illustratie hoe belangrijk het herkennen van de unieke ontwikkelingsweg van een mens is en hoe belangrijk het is alle aspecten van de persoonlijkheidsontwikkeling serieus te nemen.

LEZING 3.

Marleen Oosterhof.

PESTEN EN HYPERACTIVITEIT, gezien als een vorm van ik-vervaging.

1) PESTEN.

Pesten neemt enorm toe.

Pesten met excessen als elkaar martelen en vermoorden.

Moorden op school om een voetbal of een paar gypies bereiken ons al vanuit de krant vanuit de Verenigde Staten.

Waarom die toename?

Dit vroegen we de geestelijke begeleiding via Marieke. Het antwoord was: er zijn drie redenen voor aan te wijzen:

1) De ether is erg vervuild met onverwerkte emoties en niet-lichaamseigen stoffen. We leven erg dicht op elkaar, waardoor de emotievelden van de ander dieper onze aura binnendringen.

We schijnen allemaal al energetisch zwakker te functioneren dan als we met dezelfde goedsgesteldheid zeven eeuwen geleden geïncarneerd waren. Het is dus moeilijker om steeds tot een zuivere eigen ik-identificatie te komen. Alles wat onverwerkt van de ander of vanuit de ether bij je binnen dringt, wordt dus sneller geprojecteerd op bijvoorbeeld dat andere kind met die mooie gypies die jij ook had willen hebben. Het cumulatieve effect van al die emoties zorgen voor het exces, niet gericht in feite naar het kind persoonlijk.

2) Als tweede reden wordt genoemd: er komen steeds meer energieën naar de aarde om de aarde op te waarderen in zijn functie, zodat die in zelfgenezing kan komen. Deze hogere energieën bereiken niet alleen de aarde, maar ook ieder mens.

De energieën die de aarde nodig heeft sluiten aan op de energieën van ons bekkengebied. Dit bekkengebied is de aardpool in ons lichaam: hier sluimert een groot deel van ons onderbewustzijn. Door deze aanraking van energieën wordt de grens tussen het bovenbewustzijn en het onderbewustzijn steeds vager. Wellicht begrijpen jullie nu waarom je zo vaak volkomen onverwachts zoveel onverwerkte troep van je zelf naar boven krijgt.

Kinderen en mensen die niet geleerd hebben zelf voortdurend bezig te zijn om hun eigen emoties tijdig te herkennen en daar positief mee te werken, worden ook overvallen door

deze emotiestromen die ze niet in de hand hebben. Deze energieën hechten dan aan de eerste oorzaak de ethervervuiling en zo kunnen deze kinderen en mensen op die momenten dingen doen haast buiten zichzelf om: impulsief, fel, agressief naar de ander gericht.

3) Als derde oorzaak noemen de begeleiders de superioriteitswens van de mens. De mens wil zich superieur voelen over anderen als een vorm van zelfbevestiging. Alleen als hij zich meer, beter, verder in ontwikkeling voelt als de ander, voelt hij zich bevestigd. De mens wil een plaats innemen ten koste van of met uitsluiting van de ander.

Hoe ligt dit nu in de ontwikkeling van kinderen.

Elk kind heeft behoefte aan zelfaanzien gebaseerd op uniekheidservaring. Elk kind wil zich bijzonder en uniek voelen. Dit is een goed oergevoel. Elk mens is n.l. bijzonder en uniek, werkelijk anders dan die vijf miljard anderen. Dit ene unieke stukje van jezelf betekent ook direct je levensopdracht, herken je dit niet, dan voel je je niet vervuld, voel je je niet gelukkig, blijf je op zoek. Door dit eigen unieke stukje, ben je niet meer of beter dan een ander, wel uniek, verder ben je deel van het geheel en maak je het geheel vollediger met je eigen unieke stukje. Hierin zijn we dus zeer gelijkwaardig, ieder heeft dit specifieke unieke stukje.

Onze maatschappij is echter nog te weinig toegespitst hierop. Hierdoor is er in ons te weinig inzicht actief, omtrent de eigen unieke capaciteiten in relatie tot anderen. Als jezelf een tekort hebt aan eigenwaarde en eigendunk met betrekking tot dit uniek-zijn, omdat je dit nog niet bij jezelf ontdekt hebt, kan makkelijk irritatie geboren worden naar wezenlijk handelen van anderen die anders doen dan jijzelf.

Hiernaast bestaat er wel de behoefte aan zelfaanzien, om jezelf te bewijzen en dat lukt goed door negatieve bevestiging van het anders-zijn van de ander. Hierdoor profileer je jezelf.

De pester.

Kinderen die zich onzeker voelen binnen leercapaciteiten en andere eigenschappen van zichzelf zijn bij uitstek degenen die bemerken dat ze middels kleineren, veroordelen, pesten van de ander zichzelf bevestigen. Elke geslaagde pesterij versterkt hun eigendunk uiteindelijk uitmondend in eigenwaan.

Wezenlijke eigendunk is de gezonde tegenpool. Deze zorgt voor je eigen innerlijke zekerheid. Deze heeft te maken met het herkennen van je unieke capaciteiten en het in eenvoud accepteren, dat de combinatie met het voor de rest deel van het geheel zijn, ook veel levensleerwerk meebrengt. Als je leercapaciteiten minder zijn dan van een

ander, ligt er voor jou een ander capaciteitenstuk vooraan.

Maatschappelijk ligt hier nog een heel ontwikkelingsstuk. Wij hemelen bepaalde capaciteiten op in onze maatschappij en werken het in de hand dat een deel van onze kinderen een negatief zelfbeeld en geen wezenlijke eigendunk ontwikkelen.

Niet elk kind met een negatief zelfbeeld wordt een pester. Wel degenen daarvan die merken dat kleineren van de ander henzelf een beter gevoel geeft.

De jonge pester heeft ondersteuning in zijn pestgedrag nodig van medestanders. Heeft hij die niet dan wordt hij nog onzekerder. Je ziet dus groepjes pesters, die hun eigen-waarde gaan ontlenen aan het kleineren van de ander die anders is.

Verbied je alleen dit pesten door een open klimaat op school ten aanzien van dit gedrag, wat in veel pestprogramma's gebeurt, dan los je in feite niets op.

De kern ligt erin, dat de pester zelfaanzien moet krijgen op wezenlijke gronden. Hij moet zijn uniek zijn gaan herkennen en zijn eveneens beperkte menselijke vormgeving accepteren. Nu probeert hij af te halen van de ander wat hij zelf had willen hebben, of hij komt tot heldenverering van hen die ten koste van anderen veel bereikt hebben. Deze kinderen/jongeren hebben een aantrekkingskracht omdat ze in hetzelfde energie-veld zitten.

Hoe komt een kind en hoe komen wij tot wezenlijk zelfaanzicht en acceptatie, waardoor er een krachtige zelfbewuste uitstraling vanuit eenvoud ontstaat?

Pesten, kleineren, oordelen over een ander zijn dan niet meer nodig: de ander wordt op dezelfde wijze gezien als jezelf.

Om dit te kunnen heb je als kind identificatie-beelden nodig gebaseerd op wezenlijk gedrag. En het zal jullie niet verbazen dat de begeleiders via Marieke aangeven, dat deze in onze maatschappij nog heel schaars zijn. We zijn allemaal nog zoekend in deze.

Ouders, leerkrachten en wij allemaal dienen wezenlijke eigendunk vóór te leven. Wij allemaal. Hoe ziet deze eruit?

Wezenlijke eigendunk komt tot stand door alles te accepteren wat zich in jezelf toont, ongeacht hoe de buitenwereld hierop reageert. Je eigen handelen dient hiermee in overeenstemming te zijn en niet afhankelijk van de bevestiging vanuit de buitenwereld.

In een klas zitten naast de pesters en de pisaaltjes, waar ik het straks over zal hebben, ook leeftijdsgenoten die al dieper verankerd zijn in zelfacceptatie. Zij stralen zelfbewustheid uit en zijn goede voorbeelden voor de anderen. De leerkracht moet dus leren deze kinderen te herkennen, enige fijngevoeligheid is hier wel voor nodig, omdat zij zich vaak niet zo bijzonder gedragen in zich willen bewijzen als de andere kinderen. Zij hoeven zich niet te bewijzen, zij "zijn" zichzelf. Natuurlijk nooit in alle opzichten, maar zeker op deelaspecten. Net zoals wij allemaal in dit ontwikkelingsstadium van de mensheid ook pas wezenlijke eigendunk hebben op deelaspecten.

Thuis en op school moeten we dus leren om zaken niet te bespreken op basis van bewijsvoering, maar op basis van aanvoelingsgrond: "Ik voel het zo, dus handel ik zo,

zij/hij voelt het anders, dus handelt anders." Het betekent niet dat er geen regels meer gelden voor allen, maar liefst zo, dat er ruimte is voor de individuele verschillen en met de basisregel, dat je zo samen leeft, dat de ander niet beschadigd wordt, je mag de ander geen pijn doen.

De klas en het gezin moeten dus getraind worden in het dieper doorvoelen van waarnemingen. De leraar en de ouders moeten voorbeelden hierin zijn. Bijvoorbeeld: "Als ik dit zeg, merk ik dat de ander dit pijnlijk vindt. Is het mijn bedoeling de ander pijn te doen? Nee, eigenlijk niet, hoe kan ik het dus anders zeggen? Ja, het is mijn bedoeling de ander pijn te doen. Vind ik het dan zelf ook fijn als de ander mij pijn doet? Nee, kan ik dan leren begrijpen, dat ik eraan moet werken zorgvuldiger te worden?" enz.

Hier ligt een hele weg voor ons allen. Als er in een gezin en op school hier continu aandacht voor is, dan wordt er een basis geschapen voor het ontwikkelen van een wezenlijke eigendunk van een ieder. Het ruimte leren geven aan de individualiteit van de ander, legt de basis dat martelingen, oorlogen en agressie t.o.v. de ander tot het verleden gaan behoren.

De volhardende pester is vaak moeilijk individueel te helpen. Wil vaak ook niet geholpen, want vindt zichzelf geweldig in de groep pesters. Geconfronteerd alleen met zichzelf, kan hij nauwelijks meer voelen wat echt authentiek van hem is. De eigenwaan is al groot, ook omdat dit kind vaak al een voorgeschiedenis heeft uit eerdere levens op grond waarvan hij dit ontwikkeld heeft.

Eigenwaan ontstaat door voldoening te putten keer op keer uit het neerhalen van de ander. Men spiegelt zijn belangrijkheid aan hoeveel anderen onderworpen worden. Bij pubergroepen kan dit zorgelijke vormen aannemen.

Ik bedoel hier de volhardende groep natuurlijk. Elk kind experimenteert met plagen, neerhalen, opwaarderen van de ander. Normaal duurt dit kort en het kind leert hiervan.

De pester moet wezenlijke eigendunk ontwikkelen door krachtige identificatie-voorbeelden om hem heen. Er zijn ouders nodig, die zelf niet oordelen of kleineren in hun gezin en krachtig optreden als het kind dit doet; respect vóórleven en het kind bevestigen op wezenlijke gedragingen.

Hiernaast heeft de pester ook leerkrachten nodig die dit voorleven. Op ouderavonden over dit onderwerp, merk ik van ouders, hoeveel onzorgvuldige opmerkingen er door leerkrachten in het openbaar over bepaalde kinderen gemaakt worden. De klas kan zelfs gezamenlijk lachen met de leerkracht om de gedragingen van een kind. Dit is natuurlijk geen respect voorleven.

Het pispaaaltje.

Wat is nu de leerweg van het pispaaaltje? Deze heeft evenals de pester geen wezenlijke eigendunk. Is eveneens onzeker over zichzelf, maar is dankbaar in de therapie, omdat het pispaaaltje in feite veel authentiekere impulsen laat zien. Het gedrag is echter zeer onhandig en vaak gebaseerd op wat men verwacht van buiten, dus niet in overeenstemming met de authentieke impuls.

Het pispaaaltje wantrouwt zichzelf en is al erg geholpen als hij/zij gaat begrijpen, dat de impuls voortkomt uit het diepere zelf. Het pispaaaltje moet leren zich op te richten in innerlijke kracht, los van de bevestiging van de buitenwereld en moet leren accepteren, dat het eigen gedrag nog vaak zeer onvolmaakt is.

Dat zou de klas ook moeten leren. Als de klas leert doorvoelen wat ieder werkelijk beweegt, dan kan men ook leren tolerant te zijn met onvolmaakte uitingsvormen. Het is al knap, dat iemand voor zijn diepere gevoel en voorkeur uitkomt.

Het pispaaaltje moet vaak wel leren invoelen wat het zelf oproept door zijn gedrag. Maar hij is op weg. Wezenlijk echt gedrag dwingt altijd respect af. Zolang de eigen impulsen gewantrouwd worden is de uitstraling niet krachtig. Binnen een intolerant opvoedingsklimaat, wek je dan hilariteit op.

Complicerend werken allerlei karmische processen in bepaalde klassen, buurten, clubs. Vreselijke excessen komen hieruit voort. Toch is de leerweg van allen dezelfde als boven beschreven.

Om innerlijk sterk geestkrachtig te worden is het soms nodig geven de begeleiders aan, wat omstandigheden te boven te komen van door buitenstaanders veroordeeld te worden, niet bevestigd of gekleineerd. Dit kan de eigen geestkracht bovenmatig versterken en dit kun je eigenlijk niet ontwikkelen zonder deze weerstand van buiten. (Een steuntje voor alle ervaringen van ons allen op dit gebied! Innerlijk begrepen helpt het ons sterker geestkrachtig te worden.)

Als de weerstand van buiten echter te groot is en je hebt geen besef van de levensleerweg, kunnen dergelijke omstandigheden de geestkracht ook bovenmatig verzwakken. Dit is onder andere zo na martelingen, waar we op de themadag in januari '96 mee doorgaan, omdat er op het moment veel kinderen geboren worden die getraumatiseerd zijn door martelingen in hun vorige leven.

De martelaars zijn de pesters die doorgeschoten zijn in eigendunk op oneigenlijke basis (dus geen verbinding meer hebbend met hun eigen diepere zelf). We hebben als opvoe-

ders een taak de eigen wezenlijke eigendunk neer te zetten als spiegel voor de ander. Elk wezenlijk echt gedrag, geven de begeleiders bemoedigend aan, raakt de ander altijd in wezen, daar de ander ook deel van het geheel is en werkelijk wezenlijk gedrag mits in overmaat aangeboden en geconfronteerd hiermee, zal herkennen. Dus het is geen onbegonnen werk.

Er zijn wel te weinig spiegels, d.w.z. te weinig volwassenen die wezenlijke eigendunk en respect voor iedere andere uitingvorm, hoe onvolmaakt nog, voorleven. Tezamen met de eerder genoemde factoren van aangeraakt worden in onverwerkte emoties die zowel in de ether als in onszelf rusten en die elkaar versterken, zorgt dit in deze tijd voor een toename van pesterijen, discriminatie en kleineringen.

2) HYPERACTIVITEIT, gezien als een vorm van ik-vervaging.

Extreme hyperactiviteit is een extreme vorm van ik-vervaging.

Uit mijn verhaal tot nu toe is wel gebleken, dat we allemaal nog op weg zijn naar wezenlijke eigendunk, dat we allemaal nog bezig zijn aspecten van onze ik-identificatie te ontwikkelen.

Allemaal hebben we nog deelaspecten actief waarin we vervagen en ik-zwakke laten zien. De extreem-hyperactieve kinderen (ADHD, vroeger MBD genoemd) lijden in alle aspecten aan ik-vervaging.

Het gaat dus om de groep die hyperactief ter wereld komt, waar dit in de structuur van het kind zit. Het gaat niet over de grote groep kinderen die reactief hyperactief zijn. Dus ook heel goed in rust kunnen zijn, maar afhankelijk van de al of niet overzichtelijkheid in hun omgeving overactief zijn.

Als een kind vanaf de geboorte hyperactief is, d.w.z. impulsief reageert op alle prikkels uit de omgeving en vanuit zichzelf, dan is het zeer moeilijk een ik-identificatie op te bouwen, omdat het alleen vanuit rust te onderscheiden is wat van binnenuit komt en wat van buitenaf. Ik-vervaging dus totaal.

Hoe komt dit? De hypothese is, dat ik-vervaging zo extreem menigmaal optreedt na levens waarin personen langdurig hebben geleden zonder te weten wat de bron was van hun lijden. Het gevolg is geweest dat het ik, wat ze toen aan het opbouwen waren, is aangetast. Stel je hebt in een bepaald leven lang in een kamp gezeten en je bent daar gekleineerd en je hebt niet beseft, dat je onderdrukkers het bij het verkeerde eind hadden, maar je bent gaan twijfelen aan jezelf en het leven, zover dat er weinig aan zelfaanzien overbleef, dan moet je in een volgend leven deze aantasting weer te boven komen. Het traject in een nieuw leven is pijnlijk, omdat de oude pijntrillingen weer boven komen als er iets gebeurt wat de ik-kracht, die weer helemaal opgebouwd moet

worden, in de weg staat.

De therapie is dan ook de eerste jaren: het bij de hand nemen van het kind door een bovenmatige structuur vanuit de buitenwereld aan te brengen. Binnen deze structurering komt het kind tot rust. Prikkels van buitenaf worden zover verminderd dat ze steeds beter onderscheiden gaan worden. Impulsen van binnenuit worden vaak gereguleerd door het kind te leren stoppen, denken wat de volgende stap is en dan pas te handelen. Mentaal gestuurd dus. Prima als start is onze ervaring. Maar dan.....

Waarom ontsporen deze kinderen later toch zo vaak? Waarom gaan ze toch gedragsstoornissen ontwikkelen en agressie naar de buitenwereld?

Omdat de impulsen van binnenuit, die in feite komen van het diepere Zelf, in wezen niet gevoelsmatig worden beluisterd, maar gereguleerd vanuit wat de buitenwereld goed vindt voor het kind in deze. (mentaal gestuurd dus).

De begeleiders hebben aangegeven dat een cruciaal therapie-moment komt op het moment dat het kind zijn negatieve emotie-impulsen van binnenuit gaat projecteren op zijn buitenwereld en agressief wordt. Op dit moment neemt het kind namelijk in ieder geval bewuster zijn gevoelsimpulsen waar. Ze zijn alleen dusdanig onbekend of eng, dat de buitenwereld de schuld krijgt. Dit is het moment dat de therapie zich moet gaan richten op de gevoelskant. Benoem simpel weg alle gevoelsimpulsen en accepteer ze als erbij horend. In veel psychiatrische kindertehuizen durft men deze stap niet aan. Welke beerput trek je dan open. Dat er een beerput zit, hebben ze kennelijk goed gezien. Inderdaad alles wat onverwerkt was met betrekking tot de werkelijke ik-identificatie, komt stukje bij beetje boven.

Maar..... wil men dan het kind maken tot een robotje, dat zich aangepast gedraagt t.a.v. de buitenwereld.

Er zijn therapeuten nodig die beseffen, waarom de felheid zo sterk is van de impulsen van binnenuit en dat deze niet onderdrukt moeten worden, maar begrepen. Gelukkig gaat het ook heel vaak goed, omdat deze kinderen ouders hebben die dit intuïtief begrijpen en een zeer vermoeiende slopende tijd hebben in de opvoeding. Deze ouders zouden ook geholpen zijn met benoeming van wat er in wezen gebeurt.

Als ouders bij de reguliere hulpverleners terecht komen, worden ze nogal eens van hun eigen spoor afgebracht. Officiëel is de therapie n.l. een voortzetting van het structuur bieden en het mentaal sturen van de impulsen hierna ter aanpassing tot de maatschappij. Stel dat het je lukt om zo tot in de puberteit te komen of nog iets verder. Vroeg of laat, gaat de klep eraf en verdwaal je in je eigen emoties, omdat je ze niet net zo als een ander stukje bij beetje hebt leren doorvoelen en serieus hebt leren nemen. Dit geldt natuurlijk voor meer opvoedingen, maar in extreme mate voor de groep die aangeduid wordt met de termen extreem hyperactief, ADHD (Attention Deficit Hyperactivity

Disorder) en MBD (Minimal Brain Damage).

Wat doen wij in de therapie op het moment dat het kind gaat projecteren. We proberen via verhalen binnen te komen: we proberen het kind bekend te maken met hoe het leven in elkaar zit.

Wezenlijke herkenning is een ankerpunt voor zelfgenezing. Gewoon praten komt vaak niet binnen, omdat deze kinderen zeer ongeconcentreerd zijn in luisteren. Ze zijn vluchtig. Kun je iets wezenlijks raken, dan gaat het kind luisteren. Ook hier geldt: het kind is zo beschadigd, dat het allergisch is voor indoctrinatie, maar echt wezenlijke zaken worden altijd herkend, als het kind eraan toe is.

Waarom is het kind juist op het moment van projectie van zijn eigen negativiteit aan dit wezenlijke therapiemoment toe? Omdat het van op zichzelf gericht zijn, alleen reagerend op alle prikkels om zich heen, nu ook naar buiten begint te kijken. Weliswaar negatief: de ander doet alles fout, maar er zijn twee bewegingen actief, n.l. zowel naar binnen als naar buiten kijken.

Wat ik in wezen met dit betoog wil bereiken, is dat wij als opvoeders/hulpverleners moeten blijven doorvoelen, of de therapieën die bestaan werkelijk gericht zijn op het bereiken en bewust maken van de eigenheid van het kind. Alleen met een "ik" besta je in je specifieke vormgeving. Anders verdwaal je in jezelf en de wereld en kun je alleen overlevingsmechanismen ontwikkelen en geef je de ander de schuld van alles wat je van jezelf en het leven niet bewust bent.

Samen met al je onverwerkte en opborrelende emoties uit je binnenste kan dit zorgen voor excessen, waar je vaak zelf verstoeld van staat. Gelukkig dat dit deze week ook een rechter overkwam (een excess bedrijvend waar ze zelf verstoeld van stond); zo kan dit wellicht leiden tot mededogen. Het kan ons allemaal overkomen als er "achterstallige" verwerking is.

LEZING 4.

Marieke de Vrij.

1) ASTRALE DOORLAATBAARHEID, een extreme vorm van ik-vervaging.

2) GEVOLGEN VAN IK-VERVAGING

1) ASTRALE DOORLAATBAARHEID.

Waar we het nog niet over gehad hebben zijn de astrale aanvallen. Ik zal proberen dat zo simpel mogelijk te verwoorden zowel voor kinderen als volwassenen. Het is beslist onvoldoende, want er is meer kennis dan dat ik nu in een kort tijdbestek kan geven. Wellicht kunnen er tijdens het vragen stellen meerdere aspecten aan bod komen.

Als eerste hebben mijn begeleiders mij uitgelegd, dat het leven hier op aarde tot doel heeft om innerlijk te leren je eigen bewustzijn te onderscheiden en zelflerend daarin te worden om te komen tot vermeerdering van bewustzijn geïncarneerd op aarde.

Doordat er op aarde vele mensen zich niet wezenlijk hiermee bezig houden en gewoon zijn geraakt om allerlei gevoelens te onderdrukken, leven er in heel veel mensen zaken die je ogenschijnlijk niet vermoedt. Ze hebben gevoelens weggestopt en denken als het ware dat die niet in hen actief zijn. Bijvoorbeeld moordzucht, overmatige jaloersheid, innerlijke afhankelijkheid en een tekort aan zelfbesef omdat ze denken dat ze zich goed naar buiten moeten tonen, maar zij zijn niet zichzelf, zij tonen wat ze aangeleerd hebben.

In de ontwikkeling zal de buitenwereld signalen afgeven rondom zaken die je in jezelf onvoldoende bewust bent. Dat kan heel gewoon in je dagelijkse leven gebeuren in het contact met de mensen waarmee je vertoeft, maar het kan ook gebeuren door de astrale gebieden.

Ik schets jullie een voorbeeld. Stel, dat ik vreselijk jaloers ben, maar ikzelf heb daar onvoldoende erg in. Ik ben onterecht argwanend, ik durf de ander geen ruimte aan te bieden uit angst dat ik tekort kom en ik voel me als het ware te weinig gezien en bevestigd door de ander, ook vaak omdat ik mezelf niet voldoende bevestig. In deze hypothese kan het gebeuren, dat als mijn jaloersheid heel sterk onbewust actief is, je op een onstoffelijk niveau entiteiten naar je toe trekt, die jou je jaloersheid bewust zullen gaan maken. Zo trek je dan in de stoffelijke wereld situaties aan, die je ook bewust gaan maken van je jaloersheid. Er kunnen dan dingen gebeuren, waardoor je moet gaan leren onderkennen, dat je jaloers van aard bent. In het geval dat je dat echt niet wilt weten,

zullen de activiteiten in jouw omgeving, om jou daar bewust van te maken, versterkt worden.

In de onstoffelijke gebieden is het zo, dat het soms voorkomt, dat er mensen op aarde zijn die overleden zijn, te sterk aan hun emoties gekluisterd zijn en op het moment van overlijden te weinig bewustzijn in zich hebben om als het ware naar de lichtgebieden door te reizen, omdat ze de begeleiding, die voor hen aanwezig is, niet waarnemen en als het ware links laten liggen, omdat de emoties in henzelf zo heftig zijn, dat zij niet naar buiten kunnen schouwen. Als je sterft, dan blijven je wezenlijke kern, maar ook dat wat emotieverwekkend bij het leven is geweest, in een behoorlijke overmaat actief. Het is niet zomaar weg. Daar word je wel meegeholpen, je bent wie je bent ook daar, alleen in een verlichtere vorm als hier. Als je langdurig door emoties overmand bent, bijvoorbeeld jaloersheid, en je sterft en die jaloersheid is niet een beetje, maar zeer overmatig, dan kan het zijn, dat je bij je sterven te weinig ontdekt, dat je echt dood bent, omdat je gedachtengangen in die emoties gevangen zitten. Wat dan gebeurt, is dat je als entiteit te weinig los van de aarde raakt en personen opzoekt met een gelijksoortige trilling. Dat heeft tot gevolg dat iemand die hier op aarde leeft en die overmatig ziekelijk jaloers is, soms entiteiten om zich heen heeft, met ook het kenmerk: onverwerkte ziekelijke jaloersheid.

Mijn begeleiders hebben uitgelegd, dat dat een doel heeft, n.l. om de jaloersheid van de persoon die op aarde nog levend is te versterken in de hoop, dat die zijn eigen jaloersheid tijdig kan herkennen. Hij kan zo leren te aanvaarden, dat hij/zij jaloers is, dat dat op zich geen veroordeling waard is, maar hij dient te leren accepteren, dat het iets is, wat er is. Vandaar uit ontstaan er energieën die helpend zijn om je van dat proces te bevrijden. Iets verdoezelen, versterkt het; terwijl iets aanvaarden zoals het is, is helpend om te genezen.

Nu het geval van de emotie: iemand te willen vermoorden. Als je dit continu wegdrukt, niet innerlijk onderzoekt met de acceptatie van dat je dit nu eenmaal voelt, waarom je dit zo voelt, hoelang je dit al voelt, in welke situaties het sterkst, naar welke personen het sterkst, wat in het karakter van die ander jou zo onderuit doet halen en wat dit aan jou te zeggen heeft, dan kan je moordzucht afgebroken worden door dit innerlijke onderzoek. Het steeds verdoezelen en wegdrukken kan leiden tot excessen waarin je letterlijk zal moorden.

Mijn begeleiders zeggen, dat iemand die gemoord heeft, maar wezenlijk daarna onderzoekende is waarom, ook niet lastig gevallen wordt door entiteiten uit de onstoffelijke gebieden. Je wordt alleen lastig gevallen, wanneer je wezenlijk jezelf wenst te onderdrukken en niet bewust wil worden van de gevoelsinhouden die in jou actief zijn.

Daarnaast dient het ook genuanceerd te worden. In het algemeen gesproken, zoals we hier zitten, heeft ieder mens geestelijke begeleiding, maar de hele aarde wemelt van onstoffelijke vormen van aanwezigheid en het is dus heel gewoon dat er iemand eens door je kamer reist op een onstoffelijk niveau zonder dat je daar nu zo bang voor hoeft te zijn. Ze hebben niet de belemmeringen die wij hebben, gedachtekrachten bewegen hen al voort.

Wat je veel ziet, is dat jonge kinderen die nog heel erg open zijn naar het onstoffelijke niveau, want daar komen ze pas net vandaan, gestalten waarnemen en daar soms ook bang voor kunnen zijn. Dat hoeven helemaal geen negatieve entiteiten te zijn. Dat kunnen gewoon tijdelijke bezoekers zijn om het zomaar te noemen.

Wat belangrijk is, is in de eerste plaats altijd het onderzoek naar de verborgen emotie. Los van de verborgen emotie, kan er ook een krachtbeproeving plaatsvinden. Als je innerlijk opgeleid wordt om steeds meer het innerlijk licht in jezelf te hervesten, dan is het essentieel, dat datgene dat nog duister in jou is, als het ware je energetische lichaam verlaat. Je ziet daarom soms gebeuren, dat mensen die langdurig gemediteerd hebben en heel veel energetisch licht in zich opgenomen hebben, daarna periodes krijgen, waarin ze allerlei emotionele processen moeten verwerken. Het licht daalt in en lost duisternis op, maar deze lost ook op door daar eerst bewust van te worden, waardoor je deze makkelijker vrij kan laten. Voor sommige mensen kan dat heel angstig zijn. Ik raad altijd mensen die veel mediteren aan, dit te combineren met sensitief je gevoelshuishouding gewaar te blijven en ook dat, wat je nog ontkent in jezelf, de ruimte te geven. Als je bepaalde gevoelens gewaar wordt, die je normaal niet kent, kijk daar eens wat langer naar.

Personen die te weinig een ik-individualiteit opgebouwd hebben, zijn verhoogd gevoelig voor inmenging op een onprettige manier uit de onstoffelijke gebieden. Zij hebben geen grens. Deze grens hebben ze ook niet in het dagelijkse leven. Wat zich op het stoffelijke niveau aftekent, kan zich ook op het onstoffelijke niveau aftekenen en dan is het maar de vraag in hoeverre je geen grens meer hebt, of nog gedeeltelijke grenzen.

Iemand met een sterke innerlijke beleving rondom zuivere ethiek, zal niet zo snel langdurig lastig gevallen worden door naargeestige entiteiten. Die kunnen wel eens op bezoek komen, maar dit hoeft niet vervelend te zijn. Als je echter wezenlijk in jezelf te weinig basis hebt liggen en aan ik-vervaging lijdt, wordt het lastig. Je hebt dan namelijk te weinig innerlijke registratie actief in jezelf om je te beschermen voor energieën die niet prettig zijn.

Ik ken genoeg mensen die in periodes van wankelmoedigheid extra veel drinken, uitgaan naar gelegenheden waar de energieën niet lekker zijn (dit voel je al bij de voordeur) en tevens in die periode hun hele slaapritme omver halen. Als deze mensen dan op een gegeven moment dwangmatige gedachten krijgen, dan kan ik me heel goed voorstellen hoe dat ontstaat, want je zorgt niet goed voor jezelf, je kent jezelf onvoldoende en wat je kent, verzwak je door drank en door drugs bijvoorbeeld, waardoor je grenzen meer vervagen. Hiernaast ga je naar situaties waar het risicovol is: waar meer mensen beneveld zijn, sterk op elkaar gestapeld staan, waardoor de auravelden in elkaar gaan grijpen. Hierdoor kun je te weinig bewust ervaren dat wat je nog aan grenzen hebt (en dat was al weinig). Dit is allemaal geen punt, mits je maar bij tijd en wijle echt je best doet om je eigen kern te doorleven.

In ernstige gevallen komt het dus voor, zowel bij jonge en oudere kinderen als bij volwassenen, dat de ik-identificatie zo totaal niet aanwezig is, dat entiteiten als het ware in het auraveld van het kind, de puber of de volwassene kruipen. Waardoor de eigen gedachteninhoud vertroebeld wordt door dat wat de entiteiten denken. Je hebt zelf geen sterk gedachtenleven, telepathisch ontvang je veel zaken die niet van jou zijn, maar waarvan het lijkt alsof dit in jouw bewustzijn meegedragen wordt.

Er zijn drie verschillende stadia te onderscheiden in deze gevallen.

- 1) Entiteiten buiten het auraveld.
- 2) Entiteiten in het auraveld, waarbij het eigen auraveld ook nog aanwezig is.
- 3) Volledige bezetenheid, dan zit de entiteit daar waar jij had moeten zitten. We spreken hier van een z.g. kernbezetting. Dan zie je vaak, dat het zielewezen van de persoon die bezeten wordt, half uit het auraveld hangt. Dit is heel bedreigend.

Enkele therapiemogelijkheden:

- Het is belangrijk in dit soort situaties mensen vanuit het "ik" te leren spreken: steeds weer volledig te benoemen wie ze zijn, b.v.: "Ik, Marieke de Vrij," desnoods met de geboortedatum erbij.
- De persoon leren weer lichaamscontact op te bouwen met zichzelf. Leren voelen waar je lichaam eindigt. Voelen hoe lichaamsdelen bewegen, net zolang oefenen, totdat ze voelen op eigen benen te staan, net zo lang tot ze, als ze zitten, hun stuit kunnen voelen. Veel lichaamsaanraking en massage versterkt de lichaamsgevoeligheid en bouwt zo grensgevoel op.
- Wat wezenlijk is dat alle verdrongen verlangens zowel de positieve als de negatieve los mogen komen, want dat uit spreken, geeft verlichting. Acceptatie bewerkt dat negativiteit kan ontladen. Zolang je niet accepteert wie je bent, heb

je als het ware aanhechtingen (van entiteiten) nog nodig om tot zelfkennis te komen.

Nu is het zo, dat haast iedereen in zijn leven wel ooit in beperkte of minder beperkte mate hier mee te maken krijgt of heeft gehad. Hier zou je in principe niet angstig voor hoeven te zijn. Omdat het voor ons zo onbekend is, zijn we vaak al angstig bij voorbaat.

Het is zo, dat uit de onstoffelijke gebieden soms zielen nog te weinig bewustzijn hebben en soms in aanwezigheid kunnen zijn van mensen die in een moeilijk leringsproces zitten. Niet om hen te belasten, maar omdat deze zielen willen leren, hoe mensen in de stof omgaan met moeilijke situaties. Als ze zien, hoe jij je eruit worstelt, kunnen zij in een volgende incarnatie vaak makkelijker ook in vernieuwing terecht komen. Ze worden dus geschoold onder begeleiding van begeleiders om te zien hoe je op aarde uit heel moeilijke situaties kan komen door zelfbewustzijn. Het gaat in dit geval niet om entiteiten, die je negatief volgen.

Beproevingen, waar we het over hadden, kunnen in het ene leven sterk werkzaam zijn en in het andere in het geheel niet. Wat soms kan voorkomen, is dat mensen geïncarneerd zijn met een behoorlijke hoge opdracht om kennisinzichten of lichtenergieën naar buiten toe uit te gaan stralen en dat deze personen getoetst worden op hun kracht om te kijken of ze voldoende waardig zijn dit binnen zelfbehoud te kunnen doen. Dan kan het zijn, dat er een innerlijke strijd ontstaat, waarin het licht in steeds grotere mate plaats wil nemen en de resterende duisternis daar een verzet tegen geeft. Het kan ook heel goed zijn, dat er in de onstoffelijke wereld een strijd gaande is tussen de donkere- en licht-gebieden. De persoon die het betreft, leert zich steeds zuiverder af te stemmen op dat wat voor hem of haar het licht symboliseert. Als je hier doorheen komt, dan ben je diep gegrondvest in je eigenwaarde en in ik-kracht. Dat zal dan niet snel meer vertroebeld worden, want je hebt geleerd te handelen met duisternis en licht: je kent beide zijden en je bent daar niet meer bang voor.

Ik heb zelf geleerd in dit soort situaties, dat de grootste kracht daar naar toe mededogen is. In de tijd dat ik beproefd werd, heb ik geleerd, dat zolang ik bang was, ik mijn eigen aanwezigheid verkleinde. Op momenten dat ik de intriestigheid zag van die duistere kant, kon ik er vanuit mijn hart naar kijken en had ik een overvloed aan mededogen, waardoor dit hielp de duisternis op te lichten. De leerweg is om vanuit angst in mededogen te komen. Dat is ook in de opvoeding van kinderen belangrijk.

Wanneer kinderen te maken hebben met het waarnemen van donkere entiteiten, is het belangrijk om hun ik-kracht te ontwikkelen; ze mogen ook zelf vragen bij herhaling of de entiteiten weggaan en je kan ze uitleggen, dat het eigenlijk zielig is, dat deze personen

als je het zo wilt noemen, nog onvoldoende liefde in zich voelen, waardoor ze soms mensen lastig vallen. Zo kan het kind vanuit zijn eigen kernbesef hiermee om leren gaan.

Ik laat het even hierbij, omdat ik nu nog een ander thema kort aan wil roeren.

ENKELE GEVOLGEN VAN IK-VERVAGING.

Wat ik veel bij volwassenen tegenkom is het volgende:

als je te weinig ik-identificatie hebt, dan overrompel je vaak de ander door jouw aanwezigheid, omdat je zo sterk behoeftigd bent om je best te doen. Het gebeurt niet altijd in letterlijke vragen, of in duidelijke dingen die je aan iemand laat merken, maar doordat jij onzeker bent, heb je er een bovenmatige behoefte aan dat de ander jou waardeert, ziet staan en steeds rekening met je houdt.

Dat kan er toe leiden, dat als je in aanwezigheid bent van mensen met een tekort aan ik-identificatie, je je eigen energieën voelt afkalven, zonder dat je daar de vinger op kan leggen. Wat je leert als therapeut, is feilloos aanvoelen, of je zelf wel een goede ik-identificatie hebt, want hoe meer de ander jou af kan kalven, hoe meer jij nog moet leren je eigen ik-identificatie op te bouwen.

Waar we uiteindelijk naar toe gaan, maar geen van allen nog geheel rijp voor zijn, is dat we zo sterk gecenterd in onszelf wonen, dat wij onszelf authentiek uitstralen en dat dit zo authentiek is, dat negatieve energieën van anderen daar geen grip op kunnen krijgen. Je wordt als het ware doorlaatbaar: het laat geen resten meer in je achter.

Mijn begeleiders zeggen, dat velen in onze tijd zich geestelijk aan het scholen zijn, zoveel meer weten, zoveel meer ook begrijpen, maar nog niet kunnen vóórleven. Het is zeer loffelijk, dat ons weten inmiddels gerijpt is. Als wij echter alleen de kennis overdragen en het nog niet innerlijk kunnen vóórleven, kan deze kennis die we uitdragen maar gedeeltelijk innerlijk door de ander verstaan worden. Iedere therapeut die wezenlijk leeft, wat hij weet, heeft een grote actieradius. Als je voelt, dat je wel steeds meer kennis aan het opnemen bent, maar het nog onvoldoende integreren kan, dan doe je er vaak verstandiger aan om eerst met je eigen innerlijke proces bezig te zijn in plaats van nog meer kennis toe te laten, want alles wat je verinnerlijkt hebt, heeft een grotere uitwerking op je cliënt.

Kinderen die ik-loos opgegroeid zijn en dan volwassen worden (binnen onze begrippen, want dit is in wezen geen volwassenheid), verkeren menigmaal in grote nood, daar zij zichzelf niet meer herkennen als middelpunt van alles. Zij zijn vervliedend dus vluchtig

van aard, hebben onvoldoende doorzettingsvermogen en trachten anderen neer te drukken in dat wat zij zelf niet behaald hebben. Dit werpt energetische schaduwen over hen die zelf bereid zijn ik-kracht-gericht zich staande te houden. Daarom dient men het gevaar waar te nemen van volwassenen die ik-loos verkeren, daar zij onderdrukkende energieën afwerpen op hen die ik-gericht bevoegd zich handhaven. Ik-loosheid dient daarom gezien te worden als een maatschappelijk bedreigende factor, waar allen aan lijden door hen die hier niet zorgvuldig mee om zijn gegaan vanuit onvermogen of onwil.

Met andere woorden, hoe begrijpelijk ook: er zijn veel kinderen en volwassenen die ik-loos zich bewegen; daarmee ontkrachten ze ook de potentie van een ander. Dat doen ook zij die zich bovenmatig ik-krachtig ontwikkeld hebben. Als je vanuit negatieve hoogmoed jezelf overal voorop plaatst, dan breek je af naar de potentie van het geheel. Het gaat hier absoluut niet om een veroordelende vinger, maar waar het bij ons allemaal omgaat is: innerlijk zelfbewust te worden vanuit zelfacceptatie en eenvoud, niet meer te tonen dan wat we zijn en niet minder dan wat we wezenlijk voelen.

Tot slot een gedicht van mijzelf rondom ik-vervaging:

AANKLACHT

In deze maatschappij
waar het kind zijn rechten lijkt te hebben verspild,
walst de armoede van de consumptiemaatschappij op.

Holle kreten,
als echo's van inhoudsloze boodschappen rukken op.

Neonlichten
schijnen vals op basaal geluk.

Het klankbord van de geestelijke leegte
davert over ieder genuanceerd gevoel.

De dagen 'lijken' zinvol.

Gekluisterd aan T.V.
leren wij het leven vanaf een afstand te beleven.
Houden wij ons zoet met mechanisch vermaak
om mechanisch geluk te proeven.

Vervreemden wij van onszelf
en daarmee van alles wat ons omringt.

Geven wij ons over
aan een langzaam stervingsproces
waarin wij geconditioneerd als robots ontwaken.
Levend in een wereld van illusie.

Waar de natuur zijn bekoring heeft verloren.
De medemens slechts een passant is naar eigen gewin.

En waar slechts op weinige momenten
nog de eigen innerlijke stem te horen is
die verhaalt waartoe het leven dient.

VRAGEN EN ANTWOORDEN.

Vraagsteller 1: evolutieweg van een mens.

Marieke, je had het er in je eerste lezing over, dat slechts een deel van je geest incarneert in dit leven en dat het "restant" niet incarneert, maar dat je daar wel contact mee zou kunnen hebben en dat dit je zou kunnen helpen met de rest van je ontwikkeling in dit leven. Hoe zie je nu het verschil tussen je begeleiders om je heen en dit restant, je Hogere Zelf? Ik heb eigenlijk twee vragen: hoe kun je de link leggen naar dat restant wat je nog ergens hebt zitten en hoe kun je daar profijt van hebben in dit leven.

Antwoord Marieke:

Contact kun je krijgen door op de eerste plaats stilte te betrachten op een heel diep niveau van zijn, waardoor de indalende energieën van dat wat jij bent in meerwaarde dáár, steeds meer kan indalen. Mijn begeleiders hebben ook aangegeven, dat hoe langer je leeft hier op aarde in één leven, hoe meer energieën van dat grote geheel kunnen indalen. Er staan bepaalde leeftijden voor bepaalde ontwikkelingen, waardoor er een extra energieveld weer aan jouw aura toegevoegd wordt, zodat je subtieler jezelf kan gaan vertolken. Je incarneert niet alleen op het moment dat je geboren wordt, je incarneert gedurende je hele leven steeds dieper. Er worden dan lagen van dat grotere geheel nog dieper in je huidige bestaansvorm naar binnen gebracht.

Wanneer in iemands leven te weinig wezenlijke rust actief is (dat hoeft niet letterlijke rust te zijn, maar wel wezenlijke rust), dan komt hij te kort in een zelfaanvullend

vermogen van energieën die vernieuwing voorstaan. Zoals in ons menselijk lichaam de huid, het bloed en al het weefsel in een bepaald ritme vernieuwd worden, zo is het ook, dat onze geest (de geestelijke bagage die we met ons mee krijgen bij de geboorte) steeds aan vernieuwing onderhevig is. Dat wat afgewerkt is, mag rusten, zo kunnen vernieuwende krachten door ons heen trekken en weer nieuwe processen actief doen maken.

De grote "Be-ing" is op dit moment voor ons onbereikbaar om als totaal hier op aarde te vermensenlijken. Deze stuurt ons eigenlijk indirect aan om te komen tot vernieuwingsprocessen. Hiermee leg ik het het meest "simpel" uit.

Tevens moet je je voorstellen, dat je uiteindelijk door je menselijke evolutie hier op aarde door meerdere levens heen, de grote be-ing voor een heel groot deel zal incarneren hier op aarde. Dat heet dan "verlicht". Het woord verlichting wordt in spirituele kringen wel gekend. (Zo was Boeddha verlicht, en zo was de Christus uiteindelijk verlicht en zo zijn er meerderen geweest).

Vraag:

Wat ik me dan afvraag, moeten we die grote "be-ing" dan zien als een soort inktvis, een centraal kosmisch gegeven, die energie uitstraalt naar allerlei mensen?

Antwoord Marieke:

Dat is weer overkoepelend aan wat ik net beschreven heb. Ik heb weleens contact gehad met mijn hogere be-ing en wat ik dan waarneem is toch een hele duidelijke gestalte, die in een heel verlichte mate heeft, dat wat ik hier niet kan tonen.

Het staat blijkbaar toch sterk in connectie met mijn zijn, maar ik ben nu een afsplitsing daarvan. Je moet voorstellen, dat als ik of een van jullie nu overlijdt, dat wat je nu bent in een verhoogde mate in lichtpotentie daar actief is. Door de verstoffelijkte energie hier, hebben wij een beperkt bereik. Als ons geestelijk lichaam ons stoffelijk lichaam verlaat, is onze actieradius en lichtpotentie heel groot. Daaraan vergroot is nog de eigen grotere be-ing. Ik kan het niet beter verwoorden.

Vraag:

De grote be-ing is het Hogere Zelf?

Antwoord Marieke:

Ja, die grotere be-ing is het Hogere Zelf, wat ook voor een groot deel incarneert in jezelf. Dus als je aansluiting hebt bij je hogere be-ing, werkt dat direct door ook op de grote

be-ing daar. Het is een doorlopende lijn.

Vraagsteller 2: angst voor entiteiten-waarneming.

Mijn dochttertje (11 jaar) hoort weleens stemmen in zichzelf. Ze krijgt soms opdrachten binnen, dat ze rare dingen moet doen. Ze weet er geen raad mee. Ze voelt zich bekeken door entiteiten. Ze is bang dat deze haar wat zullen doen. Op bepaalde dagen wil ze niet naar boven, omdat ze er toch bang voor is. Ze praat er momenteel over, alsof het niet bestaat en wij denken, dat het probleem daarmee de wereld uit is. Dat blijkt niet zo, want ze blijft bang. Hoe kunnen we hiermee omgaan?

Antwoord Marieke:

Van jouw dochter is bekend dat er vreselijke traumatische ervaringen zijn geweest in het leven hiervoor, waardoor ze zwaar aangetast was. De ervaringen zijn nu in verwerking, maar juist daardoor actief, ook angstoproepend. Verstillig is tussentijds aan de orde, maar er is nog onvoldoende doorzettingskracht in haar zelf om erin te geloven, dat ze eruit zal komen. Ze heeft sterke aanmoediging nodig van anderen rondom het thema zelfgeloof. Als ze wezenlijk in zichzelf gelooft, dan zullen de entiteiten die zij waarneemt haar niet meer kunnen bereiken. Dat is het thema waar je als ouders aan kunt werken. Ik zal kijken hoe het zit met het thema mededogen, of ze dat al kan behapstukken. Nee, dat is nog niet aan de orde nu, dat is niet te begrijpen voor haar, gezien haar huidige angst. Hier is ze nog net te jong voor.

Op zich is ze iemand die soms heel doortastend kan zijn, maar dan "te". Dat houdt in, dat waar het woordje "te" voor staat, dat je daar ook de respons op kan verwachten: te weinig energie, te mat en niet meer weten wat je wilt. Op die momenten neemt ze entiteiten waar. Dus als je kan voorkomen, dat ze te gedreven actief is, zal ze minder waarnemen, omdat dan haar eigen energie-huishouding meer in balans is, waardoor ook de respons minder opgeroepen wordt.

Ook is bij haar de angst actief van herhaling van opsluiting, overgebleven uit een vorig leven, waardoor het belangrijk is, dat ze veel ruimte om haar heen heeft en geen gesloten deuren. Zij moet eerst veiligheid kennen, voordat ze zich kan ontladen van oude angst. Als een deur open is, weet ze, dat er meer ruimte is dan vroeger.

Samen doodzwijgen wat er speelt is niet handig. Ze dient bevestigd te worden in haar eigen geloof-waardigheid en haar eigen actieradius om tot vernieuwing te komen. Als je letterlijk entiteiten waarneemt en vanuit angst kijkt, dan heeft het jou in de greep; op het moment dat je uit mededogen kijkt, dan heeft het jou niet meer in de greep.

Mededogen kun je pas voelen als je zelfgeloof hebt. Je moet beginnen aan het zelfgeloof bij haar, dat is voor haar het uitgangspunt.

Nog een aanvulling: wij vinden het vaak prettig om gezien en waargenomen te worden door een ander. Zo is dit vaak ook met entiteiten; zij worden gewoonlijk niet waargenomen, maar willen dat wel. Als er kinderen zijn, die hen zien, dan worden ze gezien, daar sta je normaal niet bij stil. Ze blijven dan even op visite. Dit geldt niet voor de zielen uit de lichtgebieden. Dit geldt met name voor de zielen/entiteiten die nog net niet genoeg bewustzijn hebben, deze reageren zo.

Vraagsteller 3: Wanhoopsdaad moord, angst voor herhaling emotieuitbarstingen.

Ik heb een zus die niet meer goed kan functioneren. Zij is opgenomen in de psychiatrie. Ze heeft een moeilijke jeugd achter de rug. Later is ze steeds meer innerlijk verstopt geraakt en in deze toestand heeft ze een moord op een kindje gepleegd (een kind van een ander). Niet omdat ze van binnen zo gemeen was, maar het was een soort ontlading van spanning uit haar zelf. Ik vraag me af, wat hier de betekenis van is. Wat heeft ze hier nu voor zichzelf aan in dit leven? Ze is nu erg afgesloten van de buitenwereld. Ze durft zich niet meer te uiten, vooral omdat ze gemerkt heeft, wat uiten voor een gevolg heeft gehad. Hebben ook dit soort gebeurtenissen in een mensenleven zin? Hoe kun je mensen zoals mijn zus helpen om niet meer tot zulke wanhoopsdaden te komen?

Antwoord Marieke:

Wat ik kan zien, is dat je zus vormen van agressie in zich heeft, die snel opblaaiend zijn. Als ik haar agressie probeer te verwoorden, dan is het als een snel opblaaiend vuur: zo zie je niets en zo is het een felle vlam, oncontroleerbaar. Dat is ook haar zwaarste angst, waardoor ze probeert haar gevoelens stelselmatig te onderdrukken, want dan kun je het deksel erop houden. Als je het deksel even zou openen, dan vat de inhoud vlam. Ik zal eerst kijken, waarom het proces zo dynamisch is geworden, want anders is het inzicht niet goed begrijpelijk.

Het eerste beeld wat ik krijg, is dat jouw zus stelselmatig afgebroken is als ze haar eigen mening voorrang wou geven op die van anderen, omdat men dat onbeleefd vond. Zij heeft eigenlijk een hele sterke uitdrukingskracht in zichzelf, gevormd door vele levens, waarin zij onvoldoende tot haar recht gekomen is, omdat anderen altijd belangstelling voor andere zaken bleken te hebben.

In haar huidige leven is haar zelfgeloof aangetast en wel op een manier dat zij het

gevoel heeft dat het meest wezenlijke in haar, namelijk in wezenlijke dingen geloven en daar voor opkomen, innerlijk vermoord is. Dat is als een projectie naar buiten geschoten. Het innerlijk oorspronkelijke in haar, wat je ook met een kind kan associëren, is in haar vermoord. De projectie is naar buiten geschoten als een onberedeneerbare woede, waarin ze, dat wat haar aangedaan is, elders als het ware symbolisch uitbeeldde. De woede is daarmee niet geremd. Die daad heeft de woede niet af doen kalven. Dat is waarom ze nu dubbel bang geworden is om nog gevoelsmatig te functioneren. Haar onderbewustzijn is zo lang bezwaard geweest door gevoelens, die keer op keer teruggedrongen werden door de buitenwereld en die zij niet in staat was te handhaven, dat zij nu het gevoel heeft dat - als zij aan haar gevoelsleven toegang geeft naar haar zelf toe - dat ze daar geen enkele controle over kan houden meestentijds; of ze moet zich zeer ontspannen voelen. Als ze gespannen is voelt zij zich onzeker rondom hoe zij zichzelf ontlaadt.

Therapie is daarom voor haar weggelegd gebaseerd op de volgende gronden:

- Spreken binnen een afgesloten ruimte die veiligheid symboliseert.
Geen isoleercellen bijvoorbeeld, wat heel vaak gebeurt.
Een ruimte zoeken die veiligheid symboliseert en die een sfeer uitademt, zoals voorstellingen maken, van hoe een kind zich in de baarmoeder voelt, een zeer sfeervolle afgesloten ruimte
- Gesprekken hebben met op de achtergrond zachte dragende muziek.
- Mogen uitademen zo lang als zij wil. Gewoon ademhalingsoefeningen doen. Hoe lang kun je uitademen? Nog langer misschien? Ja, nog langer. Uitademen!
- Lichaamsdelen bewegen zo los als maar mogelijk is. Dagelijks trainen om alle lichaamsdelen nog flexibeler te krijgen.
- Lichaamswerk doen, beginnend bij gebogen ineen zitten, dan gaan staan en je uitermate uitrekken. Vervolgens uitgerekt blijven staan. Dan terug komen op je voeten, je hele voetzool voelen en tot in je bekken in dalen.
- Hierna is het geoorloofd, onder behandeling van deskundige therapeuten, de woorden die vrij opkomen in haar zelf, ongecensureerd in herhaling te mogen uitspreken. Dagenlang.
- Vervolgens de baarmoederachtige kamer verlaten om naar een natuurlijke omgeving gebracht te worden en daar een tijdlang mogen verblijven binnen natuur elementen.
- Dan rustig de terugkeer naar de gewone maatschappij opbouwen.

Dat is een soort eerste aanzet tot therapie. Daarin kan je zien hoe zoiets werkt. In feite is jouw zus van nature ooit, een aantal levens geleden, heel onafhankelijk begonnen haar meningen vrij te geven controversieel voor die tijd en allesbehalve netjes. Daar is

meesmuilend over gedacht en is ze om uitgelachen. Steeds is geprobeerd haar aan banden te leggen; ze is blijkbaar innerlijk gebroken in dit leven met als gevolg bijvoorbeeld die enorme projectie naar buiten.

Vraagsteller 4: Mededogen, waar ligt de grens?

Ik heb een vraag over mededogen. Ik heb een overbuurvrouw die heel moeilijk is en die ook last heeft van stemmen. Als ik contact met haar heb, gedraagt zij zich heel keurig en dan word ik bezet door haar gruwelijke gemoedstoestand. Als ik mezelf dan nog net in de hand houd, dan zeg ik niks onaardigs tegen haar. Als ik dan weer alleen ben en na twaalf uur alles weer kwijt ben geraakt, dan komt het mededogen wel; want ze heeft mededogen nodig als ze me ontmoet. Wat kan ik in het dagelijks leven daar mee doen?

Antwoord Marieke:

Als ze bij jou komt, is ze vaak heel rustig en dan ontspan jij je wat, totdat je merkt dat jij haar gedragingen als het ware innerlijk weerspiegeld voelt. Net of je dan bezet wordt door haar overmaat aan gedachten die onprettig zijn, en dan heb je haast twaalf uur nodig om je te ontladen van zo'n bezoek.

Ik ga kijken. Er zit blijkbaar een opdracht voor jou in. Wat jij via jouw buurvrouw leert, is dat jouw enorme behoefte aan rust en gelijkmatigheid en niet te veel verstoord te worden, ook zijn keerzijde heeft, namelijk dat je in dergelijke situaties dan onvoldoende bestand bent. Wat je ziet is dat sommige mensen zo'n bovenmatige behoefte hebben naar harmonie, - ik heb het nu niet alleen over jou - dat ze wereldvreemd worden en niet meer kunnen functioneren daar waar het dagelijkse rumoer is. Ze kunnen er zich als het ware niet voor afsluiten.

Ik zou zeggen: jouw buurvrouw is dé toetsing hoe je naast innerlijke rust ook in contact kunt blijven met onrustige situaties. Dat is het ene part van jouw leerschool daarin.

De andere kant is dat meelevendheid aan grensvoorwaarden dient te voldoen. Als mensen jou bezoeken, bij regelmaat, die zich niet meelevend ook in jou willen verdiepen en ook niet officieel verzocht hebben of jij hun therapeut zou willen zijn, dan hoeft jij daar niet grensloos in te verkeren. Je zit daar niet als een therapeut die vanuit deze rol doorlaatbaar dient te zijn en weet hoe je om moet gaan met projecties; je zit er als buurvrouw en wordt gewoon bezocht. Die buurvrouw komt echter niet voor jou, maar om haar eigen verhaal uit te spinnen. Begrijp je? Je wordt gebruikt voor haar gemoedsrust en zij geeft te weinig bewust aan jou. Ik bedoel ze stimuleert wel een leringsproces, maar dat is dan ook het enige. Jij wil graag een intermenselijk contact en dat mis je.

Ik zou je in die zin willen waarschuwen voor personen die vrijblijvend contact met je zoeken en daar zichzelf in vermeerderen binnen aanschijn, maar jou niet wezenlijk

evenzo voeden. Je mag daar je ik-identificatie voor inzetten om je grenzen te bepalen. Doet ze dit gevraagd en jij bent de therapeut dan is het anders. Je kunt dan kiezen om in die rol te zitten. Als je het doet naar haar toe omdat je vindt dat je behulpzaam moet zijn, dan zou ik vooral eerst haar motieven onderzoeken of de hulp wel op de goede plaats terecht komt. Wil ze wel leren? Ik vraag het me af, als ik innerlijk kijk. Dat is ook de grensbepaling in het algemeen. Als mensen niet willen leren, keer op keer, dan moet jij je niet leeg laten zuigen. Je kan dan beter die energie besteden aan mensen die wezenlijk open zijn. Heb je hier voldoende aan?

Vraagsteller:

Ja. Maar het blijft moeilijk.

Marieke: kijk wat je met de informatie kunt doen. Het is niet in één keer de wereld uit geholpen.

Vraagsteller 5: gebrek aan ik-kracht

Ik heb een vraag aan Marieke over ik-kracht. Je had het over slecht voor jezelf zorgen en over een verstoord dag- en nachtritme. Het is misschien een onbenullig probleem: het lukt me nooit om op de tijd, die ik mij voorneem, naar bed te gaan. Ik ga dus ontzettend laat naar bed, slaap daardoor langer dan ik zou willen, of word vroeg wakker maar ben dan doodmoe overdag. Ik weet niet hoe ik daar uit moet komen en wat de oorzaak is?

Antwoord Marieke:

Ik zal dadelijk kijken. Ik wil eerst een balletje opgooien. Wat ik merk in mijn consulten is, dat mensen die onvoldoende bij zichzelf hebben kunnen blijven gedurende de hele dag, vaak langer opblijven. Aan het eind van de dag zijn de energieën in de buitenwereld rustiger. Ze kunnen dieper inzakken en zichzelf gemakkelijker ontdekken dan tussen al die activiteiten door die ze al de hele dag gehad hebben.

Mijn begeleiders leggen dan vaak uit dat, als je eenmaal in zo'n patroon gaat zitten, waarin je je de hele dag voor van alles en nog wat wegcijfert en pas aan het eind van de dag tijd voor je zelf hebt, dat je dan op den duur toch aardig uitgeput raakt. Waar je naar toe moet, is al ik-bewust in alle situaties te reageren, waardoor je ook tussentijds rust hebt en helemaal bij jezelf kunt zijn.

Vraagsteller:

Ik kijk ook nog vaak naar de televisie waar ik bovendien niets aan vind. Ik kom ook niet bij mezelf op zulke momenten.

Antwoord Marieke:

Vandaar het late naar bed gaan. Mijn balletje opgooien klopt al aardig. Ik kijk nog even specifiek. Ik hoor dat er nog een eigenschap bij zit. Soms - maar dat zullen meer mensen herkennen - kun jij jaloers zijn op mensen die laveloos aan zichzelf toe kunnen komen. Herken je dat? Dat maakt ook dat als je vroeger afbreekt, je het gevoel hebt, helemaal niets gehad te hebben. Wat is er op tegen als jij eens laveloos gaat liggen? Vaak is waar je jaloers op bent, dat wat je jezelf nog niet gunt. Het is een vorm van eigenwaarde als je dat jezelf gunt. Daar mag jij in oefenen.

Het advies van mijn begeleiders is: ga vroeger naar bed. Besteed meer aandacht aan de start van de dag, zodat je al uitgebreid lekker gedouched, getutteld, gegeten en gedaan hebt wat je wilt; bouw over de dag goede pauzes in en doe niet meer dan dat je werkelijk voelt dat je doen wilt. Je hebt dan minder behoefte om 's avonds nog lang op te blijven.

Vraagsteller 6: ethervervuiling en asielzoekers, een verband?

Je hebt gesproken over trauma's en ether. Ik wil de link leggen naar asielzoekers. Een groot aantal daarvan heeft trauma's. Hoe zit dat met de Westerse energie? Is er een aantrekkingskracht omdat het hier minder of juist extra vervuild is? Ze kunnen door de benadering hier nog eens getraumatiseerd worden.

De andere kant is dat de mensen hier zich superieur gaan gedragen ten opzichte van deze groep? Hoe zit dat?

Antwoord Marleen:

Er is een themadag begin 1995 geweest, waar we het over dit onderwerp gehad hebben, o.a. discriminatie en rassenverschillen. Het komt erop neer dat de rassen heel erg aanvullend zijn op elkaar. Het Westerse blanke ras is echter het meest hoogmoedige, want dit ras denkt vaak dat het superieur is over de andere rassen.

De rassen blijken elkaar energetisch aan te vullen; dat was de algemene strekking van de gehele dag. De tijd waarin deze groepsverhuizingen plaatsvinden is voor onze ontwikkeling heel belangrijk, we zijn toe aan een meer energetische balans. In het contact met andere rassen worden vaak andere energiegebieden aangeraakt. Op zich zijn de groepen vluchtelingen en asielzoekers in hoge mate helpend voor ons.

Wat jij zegt dat ze meebrengen, wellicht dat Marieke daar dadelijk op in wil gaan. Zij hebben het inderdaad niet gemakkelijk, vaak zijn ze gemarteld. We hebben nogal wat asielzoekers in ons cliëntenbestand (orthopedagogische begeleiding); ik verbaas me er toch altijd weer over hoe ver die mensen geestelijk vaak zijn. Ik denk dat we er slecht mee omgaan.

Antwoord Marieke:

Wat mijn begeleiders altijd zeggen is dat wij in het Westen "nederigheid" moeten leren. De asielzoekers geven aan hoe mensen kunnen lijden onder ongecontroleerde emotionaliteiten elders. Door vaak hoogmoedige gedragingen van een enkeling kunnen grote groepen mensen onderdrukt worden. Veel vluchtelingen zijn bezig geweest met zelfhandhaving, hebben onder moeilijke omstandigheden gezocht naar ik-identificatie en juist daarom zie je bij politieke vluchtelingen vaak een hoog ethisch gevoel.

Zij worden vaak weinig gewaardeerd op het moment dat wij ze opvangen, alsof wij de autoriteit zijn en hen ten gunste zijn, terwijl wij ze op een innerlijk niveau veel hoogstaander tegemoet zouden moeten treden naar wie ze werkelijk zijn en waar hun essentiële behoeften liggen. Hierdoor zouden ze ook minder vervreemden van hun eigen cultuuraard. Wij zouden hen kunnen leren zien als een aanvulling op wat wij hier zijn, zodat je tot een uitwisseling kan geraken van verschillende culturen om daar met zijn allen winst uit te halen.

Wij willen de volgende themadag (januari 1996) aandacht besteden aan martelingen. Wij zijn therapeutisch nog veel te weinig geschoold om mensen te ontladen van martelingen. We weten nog veel te weinig wat er gebeurt als mensen die gemarteld zijn tijdens martelingen overlijden, wat dat inhoudt voor een volgende incarnatie. We zijn bezig om nieuwe therapieën te ontwikkelen om jonge kinderen, maar ook volwassenen, versneld te ontladen van zware martelingen. We hebben alle verschillende vormen van marteling in kaart gebracht en hoe dat energetisch doorwerkt op volgende levens. We gaan de komende tijd aan de therapeutische kant werken.

Vraagsteller 7: Beproevingen, steun erbij, angst ervoor.

Ik vind het heel moeilijk mijn vraag te formuleren. Toen jij straks vertelde over entiteiten die om je heen zaten, toen voelde ik een enorme angst in me opkomen en had ik het gevoel: ik wil niet dat er van alles met mij gebeurt wat ik niet wil.

Dat relateert aan incestervaringen die ik ongeveer een jaar weet. Tegelijkertijd voel ik daar woede bij. Ik ben gelovig, ik geloof in God, ik ben rooms katholiek opgevoed, ik geloof in jouw begeleiders. Ik voel mijn Hogere Zelf. Ik ben bij Jomanda geweest; ik voel daar een andere lichte energie. Het is een heel bijzondere ervaring om de verschillen in energie en licht te ervaren. God is voor mij het allerhoogste. Toen ik geboren werd, ben ik gedoopt. Ik kan dat nog voelen dat ik echt onder Gods bescherming ben gesteld. Tijdens de incestverwerking kreeg ik een beeld dat ik als kind van anderhalf jaar niet meer wilde leven. Mijn gezicht was uitdrukkingsloos. Mijn ogen waren heel groot maar gesloten. Ik zag een Christusbeeld - wat ik nog herkende vanuit de kerk waar wij vroeger kwamen - en mijn eigen gezicht van ongeveer anderhalf jaar kwam er tegenaan en werd

op een soort houten plaat in een witte tunnel geschoven. Ik hoorde roepen: "Ik neem jou mee en ik zal je bewaren." Ik werd weggevoerd. Als jij nu vertelt over entiteiten komt er weer een enorme angst in me boven: "Mijn God, wat gebeurt er?" Ik heb het gevoel dat ik als kind heel erg contact had met het allerhoogste. Het allerhoogste heeft mij toegelaten door de doop, ik ben beschermd, heeft mij gedragen. Ik voel dat als een heel zuiver stuk. Ik voel dat wat niet heeft mogen zijn, langzaam aan het komen is. Ik voel op dit moment ontzettende angst voor de bescherming die mij zo beloofd is bij de doop - en die ik van het allerhoogste opnieuw heb mogen ontvangen, gisteren met name door de sacramentele zalving, omdat ik door een hele diepe pijn ben gegaan. Hoe combineer ik een stuk beleving vanuit het katholieke geloof met de entiteiten, die ik beleef? Wat is sterker? Ik wil niet dat die entiteiten weer bij me komen.

Antwoord Marieke:

Wat als eerste belangrijk is, wat ik daarstraks heb gezegd, of je hier mensen hebt die naargeestig zijn of in die onstoffelijke wereld: het is er allebei, maar met beiden dienen wij om te leren gaan. Van de stoffelijke wereld weten we het en hebben we er mee leren leven of zijn we er ons bewust van; op het onstoffelijk niveau boezemt het vaak angst in, omdat we daar zo weinig van weten. Het lijkt of we daar angstiger voor moeten zijn, maar eigenlijk gaat het er om: blijf jezelf, blijf zelf de kern van je eigen middelpunt. Ik ga even innerlijk kijken hoe ik jou het beste op deze specifieke vraag kan antwoorden.

Zoals ik dus straks uitlegde dat mensen met een hoge lichtpotentie ook vaak zwaar beproefd worden, vaak al vanaf hun jongere jaren om ze krachtig te maken voor een grotere opdracht, zo dien jij jouw aantasting ook te zien om als het ware te herrijzen in je eigenwaarde, veel dieper gefundeerd dan eens in jouw voorgaande geschiedenissen. De aantastingen hebben nooit het doel gehad om jón aan te tasten, maar jou op te waarderen in wezenlijke waarde. Als je daarin blijft geloven, dan zal duidelijk worden, dat alles tot doel heeft om tot een nog hogere bewuste lichtcapaciteit te komen. Doordat het licht zich steeds meer in jou gaat grondvesten, zijn ook de beproevingen daarop aangepast. De beproevingen waren zwaar, maar er ligt voldoende potentie bij je basischakra om tot herlevendiging te komen van 'de verkrachting' op een manier dat de eigenwaarde zegeviert. (Het hoeft niet altijd letterlijke verkrachting te zijn, maar de energetische verkrachting door aantasting.) Als jij het gevoel hebt in beschutting opgedragen te zijn aan het licht dat jij God noemt, dan is dat wat uiteindelijk zegeviert. Die potentie heeft het ook. Entiteiten moet je niet anders zien dan dat je hier ook in een winkel van je tasje beroofd kan worden. We zijn vaak bang voor de onstoffelijke wereld, omdat we hen niet waarnemen. Op het moment dat je je bewuster bent rondom dat wat je voelt, zal je selectiever zijn waar je wilt zijn, wanneer, hoe lang en dat soort zaken. Je kan het beter aan in een akelige omstandigheid lang te blijven, omdat je goed stevig in

jezelf zit. Daarnaast heeft een entiteit een onstoffelijk lichaam en kan hij daardoor geen overwicht vormen op een mens met een stoffelijk geaard lichaam. Situaties als deze dien je je bewust te maken. Ik hoop dat je hier wat aan hebt.

Vraagsteller 8: Ik-vervaging en opvoeding.

We praten over ik-vervaging. Kunnen ouders deze ik-vervaging voorkomen bij hun kinderen. Kunnen ze er iets aan doen?

Antwoord Marleen:

Het moeilijke altijd van ouder zijn is, dat je zelf ook nog op weg bent, het is een proces; een proces van levens wat ik begrepen heb, om werkelijk in die ik-identificatie te komen. Je bent altijd op sommige deelaspecten nog vaag. Je kunt het voorkomen, als je zelf als ouder al de wezenlijke ik-identificatie zou uitdragen (zoveel als al mogelijk is) en het kind steeds bevestigen in dat stuk wat hij ánders neerzet dan jij. Het blijkt dat dit nog betrekkelijk nieuw is in de opvoeding.

De opvoeding van vlak na de oorlog was wel al vrijer dan daarvoor; de tweede wereld-oorlog is mogelijk geweest vanuit een opvoeding ontstaan door het Duitse: Befehl ist Befehl. Er zijn teveel mensen geweest die niet meer zelf doorvoelden of iets goed was, maar iets deden omdat de Führer het zei. In grote getale leed men dus aan ik-vervaging. De reactie daarop was na de oorlog, dat het steeds belangrijker werd in de opvoeding dat kinderen zelf gingen denken. Er bestond echter nog een hiërarchie. De ouders stonden veelal boven je als kind en wisten het toch beter, ze stuurden de gedachtenlogica. Echt zelf anders denken mocht toch vaak pas vanaf de puberteit. De gevoelslogica van jezelf volgen, zoals belangrijk is voor een volledige ik-identificatie, was nog niet algemeen geaccepteerd. Onze generatie is bezig dit moeizaam in het leven te verwerven.

Wat nieuw is, zie je bij de bewuste ouders van nu, die zeggen bij veel wat vandaag besproken is: "Ik heb dat altijd al gevoeld." Dit geeft een geweldige opening naar de opvoeding van de kinderen en jongeren nu. De kans dat zij bevestigd worden om hun diepere gevoel te volgen wordt groter en daarmee de kans tot authentieke ik-identificaties.

Bevestig je kinderen dus: elke gevoelsimpuls is de moeite waard om onderzocht te worden, hòe anders ook. De praktijk van de opvoeding is moeilijk. Ouders komen geregeld met hun eigen angst in conflict: "Komt het wel goed, gaat hij geen gekke dingen doen?" Je kunt als ouder heel belangstellend alle gedachten van een kind benaderen. Je kunt bijvoorbeeld zeggen: "Goh denk jij dat? daar heb ik nog nooit zo over

nagedacht." Ook al is het iets wat jij eigenlijk negatief vindt, want daardoor staat het kind ook helemaal open voor jouw ideeën. Luister je wezenlijk naar je kind, neem je het wezenlijk waar, dan luistert het kind na verloop van tijd ook wezenlijk naar jou en ben je zijn leermeester en spiegel.

Antwoord Marieke:

Het enige wat ik nog wil zeggen is hoe belangrijk het is dat er zuivere voorbeeldfuncties komen. Al kan je het maar op één deel, doe het dan op dat ene deel. Meer is het niet.

Antwoord Marleen:

We moeten niet vergeten dat we kunnen leren van onze kinderen. Het is helemaal niet zo dat je als ouders verder bent dan je kinderen. Dit is het grootste gemis in de opvoeding van de vorige generatie. De ouders stelden zich hiërarchisch op en daarmee hebben ze uitgedragen dat zij verder in ontwikkeling waren dan het kind. Voor sommige kinderen zal dat gelden maar anderen zijn verder in evolutie dan hun ouders. Het moet een dialoog blijven tussen ouder en kind, beiden leren van elkaar. Ik denk dat als je jezelf neerzet in al je beperktheden, dat je de beste opvoeder bent. Als je volmaakt wilt zijn als ouder dan moet je dat als kind ook zijn. Jezelf wezenlijk echt tonen, blijkt steeds weer de maximale opvoeding te geven. Als je je kinderen ermee bekend maakt, dat jij als mens evenals andere mensen beperkt bent, maar zoekende bent en steeds het beste voorstaat, krijgen je kinderen de beste voorbereiding op hun zelfstandige leven als volwassene.

Vraagsteller 9: Hyperactiviteit.

Geldt het ook voor een hyperactief kind? Ik ben moeder van, zoals dat benoemd wordt, een hyperactief kind? Nu heb ik gehoord op school dat ik eigenlijk geen discussie met hem aan moet gaan. Op een gegeven moment wil hij een heleboel dingen, maar we mogen geen discussie aan gaan. Ikzelf ben bang, dat ik aan allerlei regeltjes ga voldoen die voor hyperactieve kinderen gelden, maar ik twijfel eraan of die juist zijn?

Antwoord Marleen:

Dat is inderdaad wat ik duidelijk wilde maken in mijn lezingstuk over hyperactiviteit. Ik ben het inderdaad niet eens met alle aspecten van de gangbare therapie. Een deel van deze therapie is wel heel belangrijk. Bij erge hyperactiviteit is een evenwichtige dagplanning belangrijk, zodat het kind kan anticiperen op wat komt. Daarnaast nemen wij in onze orthopedagogische begeleiding een ander stuk, n.l. leren omgaan met de gevoelsimpulsen, zeker mee. Leren luisteren naar alles wat uit jezelf opborrelt is

minstens zo belangrijk, zeker omdat hyperactieve kinderen vaak meerdere levens hebben gehad, waarin ze niet naar zichzelf hebben leren of mogen luisteren.

Je moet altijd elk advies, elke therapie die je geadviseerd wordt, toetsen. Als je zelf voelt dat je er niet achter kan staan, dan moet je een therapie nooit doen. Ga dan verder zoeken en praten met mensen die er anders over denken, neem alleen van alle therapieën het goede. Elk kind is anders. Ik schetste wat we zo algemeen tegenkomen bij de begeleiding en het onderzoek van hyperactieve kinderen.

Vraagsteller:

We zijn pas kort bezig. Het zijn bepaalde regels ... Alles komt op hem af, en hij krijgt veel te veel.

Antwoord Marleen:

Ja, zo begint het. Dat heb ik ook wel beschreven in mijn lezing, structuurgeven noem je dat. Zeker zo belangrijk is die andere kant: leren luisteren en omgaan met de gevoelsimpulsen van binnenuit, dat wordt niet in elke hulpverlening meegenomen en daar zien we uiteindelijk vaak gedragsproblemen uit voortkomen. Dat is te voorkomen.

Je hebt het over niet in discussie gaan. Dat ligt er maar aan, niet over de bedtijd, etenstijd, al of niet wassen of dat soort dingen, dat zijn regels die voor ieder in huis gelden. Je gaat wel in discussie over wat je vindt, wat je meent, wat je voelt. Daar kan je verschillend over denken.

Vraagsteller:

Hij wil zijn grens steeds verleggen. Dat schijnt bij een hyperactief kind te horen. Dat heeft hij heel sterk, dat steeds maar verder gaan en het niet accepteren. Hoe ga ik daarmee om?

Antwoord Marleen:

Die grenzen geef je in de opvoeding van een hyperactief kind in het algemeen inderdaad vaak sterker aan, je moet consequenter zijn. Daar wordt het kind uiteindelijk rustiger van en dan is er weer ruimte om echt naar elkaar te luisteren.

Die grenzen in het praktische leven: wel aan tafel gaan, wel wassen, dat soort dingen daar breng je zo'n regelmaat in dat je dat niet de ene dag niet en de andere dag wel doet. Bij andere kinderen ligt dat minder strikt. Hyperactieve kinderen worden vaak chaotisch van veranderingen en dan kan je de rest van de opvoeding wel vergeten.

Antwoord Marieke:

Het is een uitstekend onderwerp. Ik heb deze week een moeder op consult gehad die

moest hetzelfde doen, namelijk geen enkele discussie aangaan. Mijn begeleiders hebben uitgelegd wat die moeder moest doen. Ook werd verteld over vorige levens, hoe het kind geweest was, hoe hij gereageerd had, hoe belangrijk het was dat hij gehoord werd, want hij was in een aantal levens niet gehoord. Dat beluisterde je nu ook. Hij móest gehoord worden. Als er een hele tijd een stop op de fles zit dan krijg je een ontlasting. Ik kijk even naar jouw kind.

Ik hoor dat hij wisselvallig is in drukte; het is geen continue beweging. Hij vindt het soms wat moeilijk zich verstaanbaar te maken en dan spreekt hij in herhalingen. Als mensen te weinig geduld hebben, ervaren ze dat als overactief. Hij is alsmaar bezig te herformuleren net zo lang tot hij voelt: dit is het. Dat doet hij hardop.

Verder is het kind, zoals mijn begeleiders er naar kijken, levendig van aard en zeer sensitief maar op een oncontroleerbare wijze. Hij is speellustig, wenst kabaal te maken want dan hoort hij zichzelf en voelt hij zichzelf echt levendig.

Hij is in dit stadium van zijn ontwikkeling minder doordacht; rond zijn puberteit kan zijn doordachtheid meer vorm krijgen. Nu werkt hij meer impulsief. Ik zou niet ongerust zijn. Kun je dit herkennen? Op zich bedoelt hij het heel goed met mensen. Kinderen die erg hyperactief zijn, kijken weinig naar anderen wat die nodig hebben, jouw zoon kijkt regelmatig naar anderen wat die nodig hebben.

Marleen:

Zoals ik het nu hoor, past hij dus niet in het straatje van hyperactief (ADHD) zoals in de lezing beschreven en hiervoor nader uitgewerkt. Je moet dus zeker uitkijken met het zomaar overnemen van adviezen van derden. De labeling van jouw kind door buitenstaanders is niet correct. Adviezen opvolgen die normaliter een goed effect hebben bij werkelijk hyperactieve kinderen, kunnen bij jouw kind dan een averechts effect hebben. Blijf dus onderzoekend en toetsend: wat past bij jouw kind.

Vraagsteller 10: Gepest worden, pispaaletje zijn.

Ik ben gepest. Ik ben heel vaak verhuisd en ik kwam dan op een andere school terecht en elke keer gebeurde het weer. Als dat gebeurde, deed ik nooit wat terug. Als het afgelopen was, dan voelde ik me alleen heel erg beledigd. Ik heb daar nooit hulp bij gekregen. Mijn broer schijnt me ooit wel een keertje geholpen te hebben maar daar weet ik niets van. Ik heb daar op dit moment nog heel veel last van. Ik ben bang van mensen in mijn werksituatie. Mijn vraag is: waarom hebben ze mij altijd uitgekozen als slachtoffer? Wat was mijn houding? Wat konden ze aan mij zien waardoor ze mij moesten hebben?

Antwoord Marieke:

Ik ga kijken naar de reden. Ik blijf op één woord hangen voordat ik verder kan, het heeft te maken met haardracht. Heb jij je haar vroeger anders gedragen dan anderen?

Vraagsteller:

Mijn haar? Mijn kleur haar.

Antwoord Marieke:

Rood haar dus. Je bent altijd sterk kijkend en registrerend waardoor anderen onzeker worden. Om die onzekerheid te overbluffen duwden ze jou energetisch weg met woorden en gebaren. Ze waren bang voor de manier waarop jij onopvallend zaken in ogenschouw nam en niets zei.

Vaak was jij kritisch naar kinderen, maar op de hand van de leerkracht. Dat willen jongeren vaak niet voelen. Niet dat je dat zei, maar zo kwam het over. Waarschijnlijk was het ook zo. Je hoopte steun te krijgen van leerkrachten die te weinig ingrepen. De kinderen die voelden zich daarin niet opgenomen.

Jij was vaak snel verzadigd door lesmateriaal en dan had je een pose alsof je het wel wist en dat het nu wel genoeg was. Die pose zouden anderen ook wel willen, maar die durfden dat niet. Wat ik waarneem is dat wanneer jij dan nog rustig zat te wachten (met de houding alsof je je tijd aan het uitzitten was) tot de les afgelopen was, dat anderen dan balorig werden omdat jij nog zo netjes overkwam. Dat was aanstootgevend.

Vanuit de kinderen naar jou toe gekeken, heb je hier allerlei aanleidingen, waardoor je als het ware wat uitgebannen werd, zodat zij zich zekerder konden voelen. Omdat jij geen feedback gaf, en stil was en zogenaamd op de hand van de leerkracht, eigenlijk een beetje steun zocht, stond je in hun beleving een beetje boven hen (geestelijk) en dat konden ze niet velen.

Het is een psychologisch proces geweest van een groep die onzeker wordt, wanneer iemand te lang nietszeggend opvallend in stilte aanwezig is.

Ik wil afsluiten met een stukje poëzie:

Waar we het steeds over hebben gehad is van jezelf te houden.

Ik schrijf hier wat ik geleerd heb over van mezelf houden.

JA, IK HOU VAN MIJZELF

Ja, ik hou van mijzelf
en omarm mij in dit weten

en in stilte toon ik mijzelf
wat ik vanuit de eenzaamheid
in mijzelf heb neergelegd.

Want tussen gisteren en vandaag
ben ik meer alleen geweest
dan ik in woorden kan benoemen.

En in de pijn van het niet
verstaanbaar delen bij elkaar
heb ik alles aan mijzelf getoond.

Alleen ik ken de stappen
die ik heb gezet
in al mijn pogen om te groeien
en hoe ik telkens tot acceptatie kwam
van deze zo lange lijdensweg.

Alleen ik ken in diepte
mijn onverwoestbaar gebroken hart
en de parel die hierin is geslepen.

Bijlage

Wie is Marieke de Vrij?

Marieke is al langdurig in staat, middels heldere bewoordingen, licht te werpen op levensvragen van grote individuele en maatschappelijke betekenis. Via haar mogelijkheid zich te verbinden met de ongeziene wereld, kan zij haar heldere vermogens benutten ten gunste van velen. Zij wenst zich dienstbaar op te stellen om, door uitbreiding van de bestaande kennis, via haar inspiraties maatschappelijke verandering vorm te geven en vernieuwing te initiëren op vele terreinen.

Zij werkt samen op vele maatschappelijke terreinen, met mensen die in hun vakgebied de spirituele inzichten willen toetsen die via de begeleiders van Marieke vrijgegeven worden.

Een opsomming van enkele maatschappelijke gebieden waar momenteel samenwerkingen in plaatsvinden: orthopedagogiek, psychiatrie, criminaliteit, management, euthanasie, verstandelijk gehandicapten, waaronder het syndroom van Down, vermoeidheidsziekten, waterzuivering, ontwikkelingssamenwerking en rassenverschillen, lichaamsgerichte therapieën.

Wie is Marleen Oosterhof.

Marleen Oosterhof is werkzaam als orthopedagoog-logopedist in een reguliere instelling voor jeugdgezondheidszorg. Zij geeft leiding aan een multi-disciplinair onderzoeks- en begeleidingsteam van 0-12 jarigen.

Zij is altijd al heel wetenschappelijk geïnteresseerd geweest. Zij merkte, dat bij ongeveer 15% van de aangemelde kinderen de huidige diagnostiek en therapieën van orthopedagogiek en kinderpsychiatrie ontoereikend waren en vond antwoorden in de spirituele pedagogiek. Zij is een onderzoek gestart met Marieke de Vrij naar achtergronden van de problematiek van bovengenoemde groep kinderen. Als ouders hiervoor openstaan, wordt hun kind betrokken in het onderzoek. Marieke kan zich helder afstemmen op de kinderen en zo ontstaat casuïstiek, zoals beschreven op blz. 11 t/m 15. De informatie via Marieke de Vrij verkregen wordt als hypothese gebruikt en getoetst in de praktijk. Het hypothesetoetsende model van de gewone wetenschap wordt verder gebruikt.

Het is uitermate boeiend om ontwikkelingsstoornissen vanuit de hoek van de spirituele kant te onderzoeken, waar zij gezien worden als ontwikkelingskansen ter balansering van te eenzijdige of te onbewuste eerdere levensprocessen.

Stichting De Vrije Mare heeft ten doel 'het bewerkstelligen van verdieping van algemeen maatschappelijke thema's en vernieuwing op maatschappelijke terreinen waarbij het mogelijk is, door samenwerking van de ongeziene wereld en de aardse realiteit, kennis te integreren die voorbij de huidige realiteitswaarde gaat en

aldus toekomstbarend is'. In eenvoudige bewoordingen: 'bijdragen aan positieve maatschappelijke verandering door het zo breed mogelijk verspreiden van de inzichten van Marieke de Vrij.'

In 2001 is het bestuur van de voormalige stichting MV4 tot het unanieme besluit gekomen, de stichting deze naam te laten dragen. Uitgeverij De Vrije Mare is sinds januari 2006 ondergebracht bij Marieke en haar partner en wordt hierin ondersteund door stichting De Vrije Mare.

U kunt donateur worden van stichting De Vrije Mare en publicaties bestellen bij de uitgeverij. Voor nadere informatie zie de website: <http://www.devrijemare.nl>.